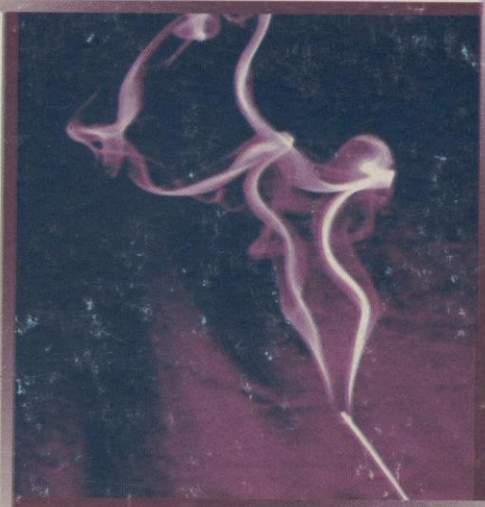

ANABASIS

gheorghe văduva

ZIDIRE DE FUM

SOCIETATEA SCRITORILOR MILITARI

GHEORGHE VĂDUVA

ZIDIRE DE FUM

Versuri

SOCIETATEA SCRITORILOR MILITARI
București, 2004

Descriere CIP a Bibliotecii Naționale a României

VĂDUVA, GHEORGHE

Zidire de fum : versuri / Gheorghe Văduva – București : Societatea
Scriitorilor Militari, 2004

ISBN 973-86750-6-5

821.135.1.-1

Adevărului iluziei....

Iluziei adevărului...

CUPRINS

ZIDIRE DE FUM.....	9
RĂUL BINELUI.....	10
ACUM.....	11
AMIEZI DE DEPARTE.....	12
ARS LONGA.....	14
TROPOT DE CAL.....	15
CU OCHI CA DE CEARĂ.....	16
VALEA APEI.....	17
CARESSES.....	19
CERUL ȘI MAREA.....	20
CINE EȘTI?!.....	21
CONTRADICȚIE.....	22
DRUMUL DE PE DEAL.....	23
CRISTO REI.....	25
DANS.....	26
DEPĂRTARE.....	27
ÎNTR-UN AMURG DE VARĂ.....	29
DURERE.....	31
CETATEA FELIEI DE PÂINE.....	32
FEMEIA.....	33
LA FEMME D'UN TRAIN QUI PASSE.....	35
L'ART DES FEMMES.....	36
INDIANCĂ DE PE GANGE.....	37
ÎNȚELEPCIUNE.....	40
MATCA ȘI IZVORUL.....	42
IARNĂ.....	44
SĂRUTUL IUBIRII.....	45
ROUA DINTR-UN PRAG DE SEARĂ.....	47
LUMINI SCHIMBĂTOARE.....	48
TRIST MĂRȚIȘOR.....	50
ODĂ FERICIRII DE TRANZIȚII.....	52
EN PLEIN SOLEIL DU MIDI.....	54
SUFLETUL PIETREI.....	55

<i>ÎN LUMEA NELUMII</i>	57
<i>PIATRA NISIPULUI</i>	59
<i>OTRAVĂ</i>	61
<i>PĂULIȘ</i>	62
<i>MODUS VIVENDI</i>	64
<i>POEM DE APLICAȚIE</i>	66
<i>ÎN SÂNGELE NEGRU O INIMĂ BATE</i>	69
<i>DORURI CARE DOR</i>	71
<i>REGRET</i>	72
<i>SĂRMAN ROMÂN</i>	75
<i>AMURGURI PE RUG</i>	77
<i>ÎN CHINDIA IERNII</i>	78
<i>ÎN SEARA ASTA</i>	82
<i>SECRETĂ</i>	84
<i>SETE DE PĂȘĂRI</i>	86
<i>SĂ NU LAȘI VAL SĂ TE DOBOARE</i>	88
<i>SPERANȚĂ</i>	90
<i>STEAUA MEA</i>	91
<i>TEAMĂ</i>	93
<i>TOAMNA</i>	94
<i>TOTEM</i>	96
<i>CLIPA NE RĂMÂNE, VIAȚA-I TRECĂTOARE</i>	98
<i>LASĂ-MĂ, UITARE!</i>	99
<i>PENSER SUR LA VOIX</i>	100
<i>ALB</i>	101
<i>CIMITIR</i>	103
<i>FLOARE STRIVITĂ</i>	104
<i>ÎN CENUȘIUL PĂCII</i>	106
<i>ARDEAL</i>	108
<i>ÎNTOARCERE</i>	109
<i>NINGE</i>	111
<i>NOËL</i>	112
<i>DUREREA PIETREI</i>	113
<i>SAT NETRECĂTOR</i>	114
<i>EFACT DE SERĂ</i>	116
<i>TOAMNA CENUȘIULUI</i>	118
<i>SE LASĂ TOAMNA</i>	119
<i>VATRA FOCULUI</i>	121
<i>DOR DE VIE</i>	123
<i>DIN NOU</i>	126
<i>CANICULĂ BARBARĂ</i>	127

<i>ECOU</i>	128
<i>APUNE FEMEIA</i>	129
<i>AM FOST DIN NOU ACOLO</i>	131
<i>LUMI</i>	132
<i>NUD</i>	133
<i>ORAȘUL</i>	134
<i>MUNTELE TĂCERII</i>	136
<i>SOARTA</i>	137
<i>TIMP</i>	139
<i>VINUL</i>	141
<i>IREVERSIBILITATE</i>	143
<i>NICĂIERI</i>	144
<i>L'OMBRE DU SOLEIL</i>	145
<i>FĂRĂ TIMP</i>	146
<i>URLĂ LUPII</i>	148
<i>CONSTATARE</i>	150
<i>M-ALUNG DIN TIMP</i>	152
<i>FRUNZA</i>	153
<i>EUL MEU</i>	155
<i>RUGĂCIUNE</i>	156
<i>PLOU</i>	158
<i>ANTINOMIE</i>	159
<i>ÎNĂLȚARE</i>	161
<i>CE LUME!</i>	162
<i>LA UN SFÂRȘIT DE DRUM</i>	164
<i>CE-A MAI RĂMAS</i>	166
<i>CE MAI AVEM</i>	168
<i>ROBIE-N LIBERTATE</i>	169
<i>TRISTEȚE</i>	171
<i>CONDIȚIE UMANA</i>	172
<i>DE-ȚI PASĂ</i>	175
<i>TULBURARE</i>	177
<i>NIMIC</i>	178
<i>AZI</i>	180
<i>HAOS</i>	181
<i>ȚUCA FIARTĂ DINTR-O SEARĂ</i>	182
<i>PRIMĂVARA</i>	183
<i>MEDITAȚIE</i>	184
<i>TE ROG, EMINESCU, REVINO-N COPOU!</i>	185
<i>UIMIRE</i>	187
<i>CREZ</i>	189

<i>BATE VÂNTUL</i>	191
<i>SPERANȚĂ</i>	192
<i>ACASĂ LA EMINESCU</i>	193
<i>VOIAJORUL</i>	194
<i>GÂND</i>	195
<i>CĂUTARE</i>	196
<i>CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE</i>	197
<i>LA CAPĂȚUL LUMII</i>	198
<i>FINAL</i>	199
<i>FUM</i>	200

ZIDIRE DE FUM

*Trăiești ca o oază în inima mea,
Fierbinte visare, zidire de fum,
S-a stins o speranță, s-a dus un parfum
Și jocul de-a timpul s-a nins într-o stea.*

*Să lași poarta prinsă cu flori în pridvor,
E-n noi o clipită ce-și caută loc
În scurta lucire din ochiul de foc
Aprins de privirea ce suie-n izvor*

*Se poate ca gândul să-nvie mereu,
În frunza căzută pe timpul apus,
O fata-morgana ce-a fost și s-a dus
Cu zvâcnetul tâmplei din sufletul meu.*

*Clepsidra-și va curge nisipuri cuminți,
Candorile lumii vor fi tot ce sunt,
Iar ziua va trece la fel pe pământ
Cu viscolul iernii pe munții fierbinți.*

*Rămâi, prin urmare, pe zidul cel greu,
Făcut din miraje, din visuri și mit,
Din focuri de gheață și teamă de vid,
Reper într-o zare ce fuge mereu.*

RĂUL BINELUI

*Preschimbat în bine, răul mă apasă
Și-n povara lumii totu-i nemișcare,
Zace-n orizonturi dorul de-nălțare
Și-n talvegul vremii plec din nou acasă.*

*Vreau să-mi stâmpăr setea bând cucută-amară,
Dorul de Socrate reînvie-n vreme,
Între flori de gheață nu mai cresc poeme
Și mă-mbăt de clipă c-un parfum de ceară.*

*Lasă-mă, uimire, să mă tem de bine,
Am curajul sorții ca să-mi fie teamă,
Ard în diamante străluciri de iarnă
Și povara vieții n-o mai scap de mine.*

ACUM

*Acum, când pari altfel, ești iarăși la fel,
Îți scurgi în privire o mie de zori,
Te văd în parfumul furat dintre flori,
Te simt în răcoarea din dorul rebel.*

*Acum, când vin zorii, te umpli de sori,
Și-ntinzi peste noapte o pală de vânt,
Ești iarăși în floare, ești dor și cuvânt,
Pe frunte-ți lumina renaște splendori.*

*Acum, venind clipa, ești iarăși un sens,
Monadă a vieții trăită-n târziu,
Luceafăr de ziuă aprins timpuriu,
Popas într-un simplu și vast univers.*

*Acum, când furtuna s-a stins în apus,
Și liniștea doarme prin noapte-n tăceri,
Iar rănilor vieții devin mângâieri,
Revăd fericirea ce-a fost și s-a dus.*

AMIEZI DE DEPARTE

*Te las, acum, nu-mi iau la revedere,
În lumea ta, nu-s timpuri pentru mine,
În lumea mea, nu-s oameni pentru tine,
Iar soarele apune în tăcere.*

*Pe cer, în nopți, vor fi aceleași stele,
Pianul va cânta la fel, mereu,
Și-n zori se va-nsori un curcubeu
Cu ploile mărunte și rebele.*

*Cărările s-or strânge-n toga lunii,
Ca frunzele prin viile din dealuri,
Și vor muri aceleași idealuri
Care-au trăit în veșnicia lumii.*

*Azi, nu mai simt nimic, s-a nins uitarea,
E cenușiu prin toamnele nebune,
Începe viața c-un sfârșit de lume
Și-n cețuri arde stins înseninarea.*

*Dar se va face ziuă-n plină noapte
Și visul se va pierde-n dimineață,
Am să mă-ntorc la mugurul de viață,
În visul meu cu iz de mere coapte.*

Pe albatros nu-l doare-o adiere,

*El e ursit să lupte cu furtuna,
Atunci, acum, aici, întotdeauna,
Iar zborul lui nu-nseamnă mângâiere...*

*... Cu timpul bun, golit de plinătate,
Ajung la țărnul valurilor mele,
Pe drumul din speranțe și din stele,
Ca un umil muștrat de demnitate...*

*...Și-am să te-aprind în fiecare noapte,
Prin ruga pătimirilor amare,
Cu raza strălucirilor solare,
Ca pe o stea care s-a stins departe.*

*George Văduva,
28 octombrie 2011*

ARS LONGA

*Candorile lumii s-au dus în alt veac,
Există pe lume otravă și leac,
Se moare de viață, în viață se moare,
Orbit în lumină, nu-ți pasă de soare.*

*Valorile lumii s-au stins în alt timp
Monada se sparge, e vremea de schimb,
Cad veacuri în clipe, trec lumi trecătoare,
Arsura te arde, durerea te doare.*

*Micimile lumii din nou s-au mărit,
Mărimile lumii din nou au pierit,
E bine-n furtună, e cald în ninsoare,
E flacăără-n norduri, e ger în cuptoare.*

*Iar lumile lumii sunt iar ce-au mai fost:
Tărâmurii cu vise, visări fără rost,
Vor crește-n clepsidre cucute amare
Și vipera iernii va curge-n urcioare.*

*Speranțele lumii rămân doar venin,
Se-nalță pe ruine palate și chin,
Ce-i pasă luminii că-n lume se moare,
Ard veacuri în clipe, trec lumi trecătoare.*

TROPOT DE CAL

*Se-aude din vremuri un tropot de cal,
În grajduri uitate lumina s-a stins,
Pe drumuri bătrâne tăcerea a nins,
Cu spuma de mare, o creastă de val,*

*Dar calul ne cheamă, din timpuri, la drum,
Mereu ne tot cheamă la drumuri târzii
Prin setea de goană crescută-n copii
Ca zilele iernii pe stâlpii de fum.*

*Și calul adoarme târziu, pe pământ,
Tăciunii din iesle au ars în alt veac,
În pânzele albe clipirile tac,
Pământu-i tot rece și calu-i flămând.*

*Și gândul ne-ntoarce spre caii din gând -
Ce-i pasă luminii de-o viață de cal! -
Sunt multe corăbii de dus pân-la mal
Și multe izvoare de-ntors pe pământ.*

*Toți caii de astăzi mănâncă alți cai
Și beau din clepsidre secunde cumiști;
Ce trist îți e drumul când uiți de părinți,
Când caii lipsesc la apel dintre cai!*

CU OCHI CA DE CEARĂ

*Albania-și arde eclipsa de soare
Și muntele-și cheamă la el toiul verii,
Iar crestele suie-n pârâul durerii
Iubirea ucisă-n amiezi schimbătoare.*

*Se sparg în clepsidre perfide deconturi
Și tremură vidra în ape uitate,
E liniște aspră în vechi cazemate
Și pier în tăcere târzii orizonturi.*

*Parfumul își varsă salcâmi-n nirvana
Și fetele-s ninse cu ochii de ceară,
În câmpul cu gresii recolta-i amară
Și plâng pescărușii, în zbor, la Tirana.*

*Pe drumuri doar piatra mai are putere -
Albania-i toată o țară de piatră -,
Cuptoare de patimi se mistuie-n vatră,
Iar floarea de stâncă-i închisă în sere.*

Girocaster, septembrie 1995

VALEA APEI

*Un spațiu din ape e inima mea
Trezit din uitare, ca dorul pe frunți,
O zare suită-n ecouri pe munți,
Departe de lume, aproape de-o stea.*

*Un spațiu din piatră e sufletul meu,
Orbit de lumină, nestins de dureri,
Suit în seninuri, închis în tăceri,
Oglindă-ntr-o apă ce fuge mereu.*

*Un spațiu din steiuri e cântecul meu,
Crescut din iubire, din visuri, din zbor,
Blestem să nu-mi fie nici casă nici dor,
Ci zvâcnet al tâmplei pe drumul cel greu.*

*Un spațiu din suflet e inima mea,
Aici, la izvoare, pe valea cu ape,
Și toate-mi sunt limpezi, curate, aproape,
Ca ziua ce-și trece lumina-ntr-o stea.*

*Un spațiu din doruri mi-e gândul acum
Ce-și află izvorul în soare și-n plai,
Și dorul de-acasă pe-o dungă de rai,
Cu plânsetul serii pe-o zare de fum.*

Un spațiu din lume e inima mea,

*Fuior de lumină din valea cu brazi,
Candoare-nserării din ziua de azi,
Sau cer al luminii din ultima stea.*

*Un spațiu din timpuri mi-i dorul de dor,
Ecou din ecoul crescut din pământ
Și apă din apa rămasă cuvânt,
Iubire de steiuri, de visuri, de zbor.*

CARESSES

*Le temps s'en va comme un amour en flamme
Et les coulerus se mellent sur la forêt,
Le vent arrive dans un parfum discret
Et le soleil dépose sous un nuage son âme.*

*Je me console avec mon temps de rêve,
Parmis mes jours, on va mourir l'instant,
Mais l'âme d'été sera toujours vivant
Et tes caresses me serrent comme un souvenir qui trêve...*

*L'amour. C'est la pluie d'étoiles qui coule sans cesse...
Elle, mon aimée, sera pour moi une fleur
Sur une rochelle, parmi les neiges, toute seule...
Et moi, l'amour, j'y monte dans tes caresses.*

CERUL ȘI MAREA

*Căutăm marea în arcul de cer,
Albastrul înalt, albastrul fluid,
Adâncă uimire, candoare și mit
Și-o lume-a speranței, din dor și mister.*

*Căutăm marea în spațiul cu brazi,
Torente în piatră, furtună, cădere,
Iubire de-nalturi, surâs, mângâiere
Și-adâncul preaplin al durerii de azi.*

*Căutăm zborul în dorul de vatră,
Și-n dor de oameni ce-au pierit pe mări,
Și-n dor de zboruri ce-au sfârșit în zări,
Ca floarea de stâncă-n mormântul de piatră.*

*Căutăm ceru-n adâncuri de mare,
Corola-nvierii de soare apus
Și clipa cea mare ce-a fost și s-a dus
Ca tâmpla durerii în zborul ce moare.*

*Căutăm marea-n pustiuri de dor
Și-n om se va crește adâncul de mare,
Aproape înseamnă mereu depărtare
Și zborul - plutire pe dorul de zbor.*

CINE EȘTI?!

*Mă uit la tine de atâția ani, dar nu știu cine ești,
În noi se află paravanul celuilalt din noi
Și lumea ne-nțeasă de-amândoi...
Degeaba te privesc, tot n-am să știu vreodată ce gândești.*

*De-atâta timp m-orbesc luminile aprinse-n ochii tăi...
Mi-e teamă c-am să caut ce nu știu să-nțeleg,
Enigmele adânci nu pot să-ncerc să le dezleg,
Speranța fericirii-i mai aproape ca-mplinirea ei.*

*Aș vrea să-ți spun ceva din toate necuvintele lumești,
Dar nu știu prea exact ce-ar trebui să-ți spun,
E-un fel de zid voluminos de lume și de fum,
Tu neștiind, poate, ce-i cu mine, eu neștiind cine ești.*

CONTRADICȚIE

*Fântânile mele-s platouri de vânt,
Cu setea de apă strivită de ploi,
Fântânile mele sunt gropi de noroi
Murite acolo și-ascunse-n pământ.*

*Fântânile mele-s orgoliuri de zei
Închise cu grijă-n sipete cuminți,
Cu porți de uitare și chipuri de sfinți
(Nu sfinți de pe ziduri, ci sfinții din noi).*

*Fântânile mele sunt ziduri de nopți,
Sau nopți de pe ziduri, pândite din turn,
Fântânile mele-s afeturi de tun,
Prin colburi de sate, de pază la porți.*

*Fântânile mele-s loitre de car,
În zile de toamnă cusută pe ii,
Sunt dansuri nebune, la ore târzii,
Pe drumuri de țară albite cu var.*

*Fântânile mele sunt morți rămași vii,
Sau vii de azi ce par să fie morți,
Fântânile mele-s o mie de nopți,
Dar nu mai pot să fie povești pentru copii.*

DRUMUL DE PE DEAL

*Pe drumul de pe deal mai trec și-acuma,
Cu pașii mei de-atunci, pierduți în zare,
Chemați mereu de-aceeași depărtare,
De-același nor care-a stârnit furtuna.*

*Învăț să trec prin țărnul plin de ceață,
Culeg luceferi dintr-un cer de toamnă
Mă-ntorc cu-același dor la tine, doamnă,
Dar plec din nou, într-un blestem pe viață.*

*Sunt tot sărac, îmi caut de mâncare,
Mi-e veșnic foame de poieni uscate,
Mă-nec în râuri aspre și secate,
Și-mi stâmpăr noaptea-n răsărit de soare.*

*Sunt tot hoinar, dar am în gând o casă,
Un drum de-atunci, un vis, o amintire,
Și darul de-a mă-ntoarce la uimire,
Cum ne întoarcem toți la noi acasă*

*Am har de sclav al zilelor amare,
Sunt gol ca un ocnaș în libertate,
Și brav ca luptătorul din cetate
Din vremea războirilor stelare.*

*Aș vrea să ard, mai sunt pe lume ruguri
Și pași care se-adună în cuptoare,*

*Și-un dor ce evadează din uitare
Ca pasărea luminii din amurguri.*

*Pe drumul de pe deal mai trec odată,
Dar e târziu și lămpile sunt stinse,
Iar porțile privirilor închise...
Muzeu din lumea noastră demodată...*

*Pe drumul de pe deal mai trec și-acuma,
Dar, ce folos, nu mai m-așteaptă via,
În locul ei a răsărit câmpia,
Și toamnele și-au prins pe tâmpile bruma.*

CRISTO REI

*Adie speranța în spațiul Angolei
Ca briza oceanului lumii.
Puneți o floare pe mormintele celor căzuți
Și rugați soarele să-i încălzească,
Și rugați savana să-i adăpostească,
Și rugați vântul să-i mângâie,
Și rugați muntele să-i ierte.*

*Vor crește iarăși visurile oamenilor
Ca palmierii din Katumbela,
Fetele cu sânii goi
Vor dansa la Red Scorpions,
În tabăra „căștilor albastre“,
În tam-tam-uri amețitoare,
Ruga Africii Negre
Și a Prieteniei.*

Lubango, 1 decembrie 1996

DANS

*Frumoasă dansatoare ce stâmperei dorul vieții
Rămâi măcar o clipă în ochiul ce nu vede,
Și mistuie-l în noapte pe orbul ce nu crede,
Cu lacrima furată din roua dimineții.*

*Frumoasă baiaderă ce porți blestemul lumii
Dansează-ți în portaluri speranța de iubire,
Și umple-ți mângâierea c-un strop de fericire
Din arca ce plutește-n iluzia minciunii.*

*Frumoasă strălucire din ghețurile iernii,
Păstrează-ți în zăpadă căldura dintr-o vară,
Îngroapă-n Himalaya povestea ta amară
Și șterge-ți din durere adâncurile vremii.*

*Frumoasă nălucire din clocotul de soare,
Atâta întuneric semnifică lumină,
Atâta bogăție semnifică ruină,
Iluzia de-aproape înseamnă depărtare...*

DEPĂRTARE

*Frumoase visuri trecătoare,
Vă mai aștept, vă mai ascult,
Ce-i astăzi nou a fost demult
Reizvorâre din izvoare.*

*Frumoase țărături de nimicuri,
Adâncul lumii vă-mpresoară
Și-n noaptea zilei vă măsoară
Clepsidra clipei de nisipuri.*

*Frumoase doruri de departe,
Veniți în stoluri cum vin norii,
Zburați cum zboară strâns cocorii,
Când gura lumii vă desparte.*

*Frumoase vremuri de-altădată
Ați nins zăpezile de-acum
Și-ați troienit același drum
Din timpul care-a fost o dată.*

*Frumoase istmuri, amintiri
Ce faceți inima să bată,
Ce umpleți viața tulburată
Cu visul primelor iubiri,*

*Aduceți anii din uitare
Și spargeți zidul dintre voi,*

*Întoarceți timpul înapoi
Pe-aceeași candidă cărare
A zorilor ce vin din noi.*

*Frumoase visuri trecătoare,
Vă tot aștept, vă tot ascult,
Ce sunteți azi ați fost demult,
Aproape-i orice depărtare,
Departați tot ce-i bun trecut.*

ÎNTR-UN AMURG DE VARĂ

Îți amintești?

*Era o zare dup-o ploaie fulgerată
Și noi furasem timpul dintr-un strop de lună,
Pe Dunăre se-nvălurea o arcă taciturnă
Și vremea bună dispăruse dintr-odată.*

*Bătea un vânt cu zale de nisipuri
Și apa se-ascundea de-ntorsătura vremii,
Iar vremea prevestea o simfonie-a iernii,
Esență ce revine veșnic din nimicuri.*

Îți amintești?

*Curgea adânc prin noi o Dunăre Albastră
Și apa se scâldea în ochii fericirii...
A mai rămas, de-atunci, doar visul amintirii
Și stropi de ploaie care murmură-n fereastră.*

Îți amintești?

*Creștea atunci pe mal căldura din răcoare
Și iarba se-nsera foșnind timid sub pași...
Trecut-au anii lungi ai timpilor rămași
Și dorul tot mai cheamă-acel apus de soare...*

Îți amintești?

Am alergat în noi să prindem zborul ceții,

*Cu inima muiată într-un strop de rouă,
Cu stelele aprinse-n prag de lună nouă,
Prin înserarea ce trezește zorii vieții...*

*Amurgul trece-n zi prin unda cea de noapte
Și florile din beznă-și iau mereu lumină,
Iar tu, acea fetiță, ești acum regină
Căci timpul este-n viață foarte bun la toate.*

*Am sărutat în noi parfumul de pe ape
Și verile-au trecut, iar toamnele s-au dus
În fiecare zori se află-un timp apus
Și-n orice depărtare clipa-i tot aproape.*

DURERE

*Mai am doar o clipă și vremea tăcerii
Va trece în strigăt aceeași tăcere,
În suflet va curge un râu de durere
Cu plânsul speranței prin râsul durerii.*

*Mai am doar o clipă și vremea uimirii
Va prinde-ntr-un zâmbet aceeași uimire,
Iar beznele nopții-și vor da strălucire,
Când ochii și-or pierde candoarea sclipirii.*

*Mai am doar o viață și moartea-nvierii
Va prinde pe cruce un dor de-nviere,
S-or pierde pe mare clipiri efemere
Și valuri vor bate-n babordul uitării.*

*Când vremea tăcerii dă glas subteranei,
Îes râuri murdare din lumi subterane,
Se trec în izvoare soioase maidane
Și lumea se-ntoarce la vremea satanei*

CETATEA FELIEI DE PÂINE

*Nu timpul ne-ndeamnă să-nchidem felia în pâine,
Nu anii ne cheamă în gheața oglinzii de mâine,
Nu stropul de soare ne arde-n neantul din gând,
Ci vorba ne doare când trecem prin viață, tăcând;*

*Nu grunzul de sare ne stoarce un tremur de teamă.
Nu floarea de cactus spre ghimpii durerii ne-ndeamnă,
Nu soclul de veghe la poarta de spirit din mâine
Ne-oprește intrarea-n cetatea feliei de pâine.*

*Nu lumea ne crește o genă letală în har,
Nu vinul ne-aduce catene de geniu în dar,
Nu sporul de noapte ne ține de cald pe pământ,
Nici roua de sete, nici setea de frica de vânt.*

*Nu piscul de munte coboară în noi să-l urcăm,
Nu visul ne-adoarme cu gândul expres să-l visăm,
Nu grâul ne-o cere să-l punem în coșul de pâine,
Nici era s-o-nchidem în arca nevoii de mâine.*

*Nu-i totul să strângem planeta feliei de pâine în eu,
Nu dorul de-a bate la ușă ne-aduce acasă mereu,
Nu iarba uscată ne-ascunde de verde prin ploi,
Ci bobul de lume săracă sădit printre noi.*

FEMEIA

*De mii de ani, femeia e femeie,
Cu ea începe și se-ncheie zborul,
Cu ea se-adună și se leagă dorul,
Cu ea se-aprinde focul din scânteie.*

*De mii de ani, femeia-i răbdătoare,
Pandoră, Cleopatră, Afrodită,
Ucisă, înviată și iubită -
De mii de ani, femeia-i iertătoare.*

*De mii de ani, femeia-i centrul lumii,
Nucleu de uragane și urgii,
Dar și senine liniști în câmpii,
Când toamna se așterne-n vraja lunii.*

*De mii de ani, femeia e o floare,
În stânca vieții prinsă cu iubire,
De mii de ani femeia-i fericire
Și cântec într-o zi de sărbătoare.*

*De mii de ani, femeia este mamă,
Cu ea începe și-nflorește viața,
Cu ea se strânge și se-nnoadă ața,
Când sângele pe-acasă ne mai cheamă.*

*De mii de ani, femeia-i voluptate
Și stea pierdută-n mii de ani lumină,*

*De mii de ani, femeia e divină
Și zare într-o inimă ce bate.*

*De mii de ani femeia-i e poezie,
Cu ea se naște dorul de acasă,
De mii de ani, femeia-i tot frumoasă,
De mii de ani, femeia e Femeie.*

LA FEMME D'UN TRAIN QUI PASSE

*Je cherche en vous un très étrange souvenir,
Je me contente avec ce drôle plaisir;
Vous êtes pour moi la femme d'un train qui passe
Comme passe la joie de ceux qui se ramassent.*

*Vous êtes l'image que je recherche en moi,
Vous êtes un rêve et je le sais pourquoi,
Dans les années qui volent reviendra un jour
Quand nous mènerons nos pas parmi les grands carrefours.*

*Un train qui passe, une femme qui vit en nous -
Je sais ce qu'on trouve quand elle se voit partout -
El l'âme qui se console sera une voix sans cage,
Un coup de cloche sur un petit village.*

*Vous êtes pour moi la femme d'une robe en soi,
Vos mains me touchent et vos yeux me voient,
Mon cœur se serre dans une petite angoisse:
Vous êtes pour moi la femme d'un train qui passe.*

*Le temps s'en va, l'espoir résiste encore,
De mois pour vous s'allument toujours les fleurs,
Les champs de blé, les rêves, les mots, les gestes:
Soyez pour moi la femme d'un train qui reste.*

L'ART DES FEMMES

*Les femmes vous abandonnent parfois en plein amour
Comme la chaleur de leurs caresses en glace,
Et chaque instant vous frappe et vous ramasse
A la même bouche vivent les mensonges et les bons jours.*

*Les femmes vous applaudissent parfois
En vous mentent comme un gri-gri qui chante
Dans un carrefour qui est toujours mechante.
C'est l'art de faire l'amour sur les moulins en bois.*

*Les femmes vous terrorisent souvent
En vous donnant un coup d'oeil absurde
Et tout sera sans pitié et lourd
Comme un espoir qui s'eparpille en vent.*

*Les femmes vous prennent comme un aboi-de-chien
Elles vous en trompent avec leur rire parfait,
Mais tout sera jeté dans un désert
Comme ceux qui parlent beaucoup sans dire rien.*

*Mais quand les femmes nous quittent comme un souvenir,
Le monde devient une voix en plein désert,
Le coeur se serre comme un objet inert
Et l'âme commence, sans elles, à mourir.*

INDIANCĂ DE PE GANGE

*Vii din mii de ani lumină,
Dintre stelele uitate,
Ca un vânt de libertate
Peste-o patimă divină.*

*Ochii tăi sunt de tăciune,
Ard în ei blestemul vieții,
Dorm în pragul dimineții
Toate visele din lume.*

*Trupul tău e-un fapt de seară,
Inflamat în diamante,
Strălucind în briliante
Iarna miezului de vară.*

*Indiancă de pe Gange,
Urcă-ți muntele iubirii
Și, în arca fericirii,
Pune-ți zborului catarge.*

*Mâine fi-vei, poate, alta
Preschimbată-n floare rară,
Blonda visului de ceară
Sau prințesă de la Malta.*

*Dar acuma ești cu tine
Prinsă-n sfânta pătimire*

*Și-n imensa fericire
Care trece, care vine.*

*Lasă-ți inima să bată
În candori nemăsluite,
În clepsidre infinite,
Cu iubirea ta furată.*

*Lumea-și minte chiar și cerul,
Căci minciuna e o artă,
Minte tot și tot se iartă,
Doar iubirea-i adevărul.*

*Simte-ți focul încarnării
Care face noaptea soare
Și infernul o splendoare
Scursă-n cobrele-nsetării.*

*Într-o lume oarecare,
Peste veșnice dileme,
Artă marilor boeme,
Ești divina trecătoare.*

*Și-n parfum de lună plină,
Într-un pat cu flori de gheață,
Dintr-un sloi tu faci o viață,
Iar din beznă faci lumină.*

*Zeul tău e dăruirea,
Crezul tău e-o stea uitată,
Într-o lume-ndepărtată
Care-și caută iubirea.*

*Tu ești spiritul-regină
Care vine de departe,
Ești lumina ce desparte
O femeie de-o virgină.*

*Ești miracol de pe Gange
Botezată-n apa sfântă
Care vindecă și-ncântă,
Care murmură și rage.*

*Ești uimirea-n sanctuare,
Printre zei și fiițe sfinte,
Ești privirea ce nu minte,
Ești căldura din răcoare.*

*Tu ești valul ce se sparge,
Clipă și eternitate,
Ești robia-n libertate,
Indiancă de pe Gange.*

ÎNȚELEPCIUNE

*Ne-am întâlnit, probabil, în vreo gară,
Pe un peron secat de-atâta lume,
La vreun macaz de gânduri foarte bune,
Sau în splendoarea nopților de țară.*

*Am luat un tren spre-o zare oarecare,
Spre Polul Nord sau spre sfârșitul lumii,
Spre spațiu-n care doarme cornul lunii
Cu somnul cald al petelor din soare.*

*Ne-a prins o ploaie-n iarna din Sahară,
Ne-am blestemat cu vorbe dulci strămoșii,
Și-n oaze cu parfum de mere roșii
Ne-am răzbunat căldura dintr-o vară.*

*Am plănuit să mergem sus, pe Marte,
Să facem o afacere bănoasă,
Să-ntemeiem o Lume Arătoasă
De lumea noastră cât mai mult departe.*

*Dar am uitat că așchia nu sare
Nici mai departe, nici mai sus ca pomul,
Iar lumea e mereu la fel ca omul
Ce vine dintr-o viață trecătoare.*

*Ne-a despărțit, probabil, tot vreo vară,
La Polul Nord sau la-nceputul lumii,*

*Am tras din tren semnalu-nțelepciunii
Cu mintea reciclată-n altă țară.*

MATCA ȘI IZVORUL

*Se simte-n sat parfum de lemne arse,
Pe drumuri prăfuite trec spre viață mieii,
Adorm în tinda lumii tandru porumbeii
Și fumul suie-n hornuri peste case.*

*Mă-ntorc târziu de la săpat de vie,
Chem vișele să-mi țină pumnii pe-nserate,
Când dau examen fluturii de noapte
Sub streășina uscată și pustie.*

*Tai rugii din grădinile din vale,
Mă ard, prin mărăcini, candorile din mure,
Las gândurile verii simplu să mă fure
Și-mi pun pe frunți cununi medievale.*

*Sui ulița cu garduri văruite,
Cu vile arătoase și case de demult,
Învăț din nou chemarea să le-ascult...
Un patefon de visuri prăfuite...*

*Simt oboseala anilor plecării,
Îmi tremură în palma dezvățată sapa,
Mă-ntorc la prima zi cum se întoarce apa
Din ceru-nalt în infinitul mării.*

*Sunt tot sărac, n-am bani și nici avere,
Dar ulița ce crește-acum adânc în mine*

*Mă umple de noblețe și de bine
Într-un surâs ce-nseamnă re-nviere.*

*Bat sapa pentru ziua următoare,
Ard, sub ceaunul cu urzici, tăciunii,
Continuă, prin case, simfonia lumii
Același vîers de ape curgătoare.*

*Adorm târziu, pe-un căpătâi de sape,
Rămâne de planton, acum lucrată, via,
Iar sus, pe coastă, trece prin grădini câmpia
Și-aruncă iar luceafărul în ape.*

*Atâția oameni văd în sat doar dorul,
Și fug de el către o lume viitoare,
Dar viața și speranța-s și ele trecătoare,
Rămân eternul clipei, matca și izvorul.*

IARNĂ

*Vine iarna și se îmbracă în alb amăgirile,
Vântul spulberă tot ce a fost odată adiere,
Trece un fior de gheață peste căldura din sere
Și se topesc în doruri fierbinți amintirile.*

*Clipește-n alb iluzia iernii eterne
Și munții se lasă-n troiene spre zare,
A fost o scânteie, un foc, o dogoare,
Și visul s-a scurs în plăcute miresme.*

*Iarna ne cheamă să nu uităm culorile verii,
Ele se vor întoarce cum se întorc cocorii
Și vor muri cum mor la ziuă zorii
Cu suflet ce ninge corola tăcerii.*

*S-a stins de multă vreme focul sacru pe vatră,
Tăciunii au ars un castel de iluzii,
Speranța dospește aceleași infuzii
Și cad avalanșe de gheață pe inimi de piatră.*

SĂRUTUL IUBIRII

*Se-aprinde speranța în ochiul tăcerii,
Poienile vieții se umplu de soare,
Candorile toamnei adorm în izvoare
Și murmură-n steiuri câmpiile verii.*

*Plutește în piscuri străfundul din ape
Și munții coboară în umbrele lunii,
Foșnesc în portaluri privirile lumii
Și iarna clipește teluric sub pleoape.*

*Miresmele-și lasă pe nuferi răcoare
Și inima bate-n strânsura iubirii,
Sub porțile vremii se mistuie mirii
Și-s vii în zăplazuri muriri trecătoare.*

*E timpul de nuntă, pe-o dungă de zare,
În arca pădurii se zbat căpriorii,
Prelucile-și poartă prin cetini feciorii
Și fetele-și stâmpăr arzimi visătoare ...*

*Frumoasă mireasă crescută-n iubire,
Netimpul cu tine s-a prins la-ncercare,
S-a stins într-o lampă o rază de soare,
Iar clipa-nserării ți-a dat strălucire.*

*Frumoasă-alinare din plânsul de bine
Durerile vieții-s același în toate,*

*În lume nu-s ninse doar flori colorate,
Dar lumea există prin lacrimi ca tine.*

*Frumoasă speranță din faptul de seară
Ce porți în clipire periplul minunii,
În noapte se spală cu foc doar tăciunii,
Prin tine-nverzește-n deșert o Sahară.*

*Frumoasă privire din ochiul de gheață,
Fiorul din patimi coboară-n uitare,
E vremea să-ți umpli c-un strop de visare
Un timp al clipirii din dorul de viață.*

*Mireasă-a minunii ce vii din poveste,
Etern e doar timpul din zări trecătoare
Rămase prin clipe mereu schimbătoare
Ca vis al luminii ce-a fost și mai este.*

*Mireasă din datini, surâs dintr-o veste,
Ca roua din iarbă, ca zboru-n uitare,
Ce vii din chemare în altă chemare,
Tu ești o minune ca tot ce-i poveste.*

*Fecioară din doruri, lucrare divină,
În lume-s ca tine doar tu și scipirea,
In doruri-s aproape doar tu și uimirea,
Iar timpu-ți deschide un voal de lumină.*

*Se-aprinde speranța în zorii-mpplinirii
Și bate în poartă un sol de departe,
Aduce o lume din pagini de carte
Și-n darul de nuntă sărutul iubirii.*

ROUA DINTR-UN PRAG DE SEARĂ

*Crește-n prag de seară roua dimineții,
Bate-n poarta vremii rar nemărginirea,
Curge-n diamante, candid, strălucirea
Și mă arde clipa de norocul vieții.*

*Se deschide-o rază c-un surâs de soare,
Noaptea se preschimbă în lumină nouă,
Zilele se-adună într-un strop de rouă
Și prin orizonturi trece-o-nseninare.*

*Las fiorul ierbii să pătrundă-n casă,
Verdele tăcerii a rămas tot verde,
Ce-i frumos pe lume nu se poate pierde,
Iarba-i tot ca tine, simplă și frumoasă.*

*Dau năvală gânduri peste-un strop de vară,
Pajiștea cu vise este-un colț din ele,
Ochii tăi sunt limpezi ca un cer cu stele
Și-n uimirea nopții, noaptea te-mpresoară.*

*Timpul se comprimă, spațiul arde-n zare,
Anii toți se-adună, inima se zbate...
Sunt atâtea doruri care-au fost uitate...
Clipa ne rămâne, viața-i trecătoare.*

LUMINI SCHIMBĂTOARE

*Spațiul nu se pierde, timpul nu dispare,
Lumea-i tot lume, viața-i tot viață,
Noaptea e noapte, ceața e ceață,
Dar totul se vede-n lumini schimbătoare*

*Spațiul nu dispare, timpul nu se pierde,
Viața-i aceeași, nu este alta,
Toate-s ruine, așa e soarta,
Piatra e tot piatră, verdele-i tot verde.*

*Spațiul nu apune, timpul nu răsare,
Apa și focu-s aceleași mereu,
Lumea-și dispută același trofeu,
O stea nu e lună, luna nu e soare.*

*Spațiul nu se-nalță, timpul nu scoboară,
Marea-i un cer și cerul e-o mare,
Viața-i o clipă, clipa-i o stare
Și lumea cu visuri mereu se-mpresoară.*

*Las totul sub cheie, iar cheia-i cu sine,
Eternu-i acum, clipa-i târzie,
Gându-i prea plin și zarea-i pustie
Iar marile temple sunt toate ruine.*

*Spațiul nu se pierde, timpul nu dispare,
Chinul e sacru, moartea-i tăciune,*

*Apele-s focuri, focu-i genuine,
Eternul se scurge-n lumini schimbătoare.*

TRIST MĂRȚIȘOR

Soției mele

*E ziua ta, iubito, parfumul tău e-o floare,
Se despletește iarăși salcia-n fereastră,
O știm de-atâția ani, ca pe iubirea noastră,
O inimă ce bate mereu neschimbătoare.*

*Ar trebui să-i prindem, în muguri, fericire,
Ea știe toți părinții ce-au fost cândva copii,
Ea știe și durerea trecută-n bucurii,
Ea știe toate-n viață, și moarte și iubire.*

*E ziua ta, iubito, și rup o frunză verde,
Ți-o dau ca pe-un smarald, un strop de clorofilă,
O primăvară simplă în lumea fără milă,
Când dragostea în moarte pe cei mai buni îi pierde.*

*Trăiam cu o speranță că totul va fi bine...
Ce-a fost atunci frumos mai este-acum uitare,
Căci viața te lovește-adesea cel mai tare
În locul cel mai scump din lume pentru tine.*

*Tot ce am dat la alții a fost să fie bine,
Acum e-atât de greu, e-n noi dezamăgirea,
Cei dragi ne mint, și nu-și dezmint mințirea...
Ei nu mai au, pe lume, nici teamă, nici rușine...*

În cimitir, acum, aprindem lumânare.

*Doi frați ai noștri tremură-n pământ,
Le punem azi o floare pe mormânt,
Iar salcia, acasă, ne-așteaptă plângătoare.*

*E ziua ta, iubito, că tu ești Primăvară,
Și printre lacrimi, astăzi, mai ai o strălucire,
Mai este-n noi acum un strop de fericire,
S-o luăm din nou, în doi, la fel ca prima oară.*

*1 martie 1998
Drobeta Turnu Severin*

ODĂ FERICIRII DE TRANZIȚII

*Țara asta are parte de tranziții
Ca Galilei și Bruno d-închiziții,
În fiecare secol, cu tranziții plouă
Și-n fiecare zi apare una nouă.*

*În țara asta totu-i o schimbare,
Deși mereu nimic nu-i nou sub soare;
Speranțele-s speranțe, iluzii tot iluzii,
Amaru-i un coșmar, coșmarele-s confuzii.*

*În țara asta prostul nu-i prea mult fudul,
Iar cel deștept nu e deștept destul,
Ne tot schimbăm ca vremea la față și la minte,
Deși cu toții suntem la fel ca înainte.*

*Avem un dar de-a fi umili, pe plac la toți,
La regi, la președinți, la farsori și la hoți;
Puțini au mai rămas acum stăpâni pe capul lor:
Un cap plecat e doar un obiect folositor.*

*În țara asta, vântul tot mai bate
Și-aduce-n oameni amăgiri uitate,
Deșerturile cresc și apele tot seacă,
Aceleași orizonturi bune vin și pleacă.*

*Ce-am tot făcut nu e prea bun și nu-i destul,
Căci prostul e tot prost și cel fudul, fudul...*

*Ce țară necăjită, ce lume, ce gunoaie!
Ce oameni fericiți ca bietul câine-n ploaie!*

EN PLEIN SOLEIL DU MIDI

*En pleine lumière embetante du midi
L'âme se prolonge dans les vignes du soleil,
Mon coeur devienne un outil pour la veille
Et le vent nous „caresse” comme une folie.*

*Dans cette lumière étrange du midi
On vit à l'instant la chaleur d'autrui,
Les colines s'agglutinent sur les nuages endormis
Et les nuages coulent toujours comme coule la vie.*

*Dans cette lumière ensoleillée du midi
Ou la cité boit le vin du millénaire,
On cherche la vraie chaleur de la tonnerre
Dans ce calme qui vient de tout fruit.*

*En pleine lumière caressante du midi,
En plongeant dans les caves d'un bon vin
Une belle flèche d'un amour lointin
Tue dans mon coeur tout espoir de la survie.*

Carcassonne, octobre, 1998

SUFLETUL PIETREI

*Trăiește-ți speranța, cu inimă grea,
Munte de piatră și munte ce doare,
Lume de-abrupturi, adâncă-nălțare,
Și clipă senină durată-ntr-o stea!*

*Nelumea-ți dă astăzi mirare și stei,
Tăceri în tăcere, travalii uitate,
Eroi stinși în piatră și visuri visate,
Rapel pe-o idee și munți de idei.*

*Atâtea iluzii se pierd ca-ntr-un vad,
Viața le iartă pe toate, mereu,
Lumea nu-nseamnă doar clipă de greu,
Raiul nu-nseamnă ieșire din iad.*

*În fumuri crescute-n fantome pe frunți
Idea de munte dispare ușor,
Iar munții-n câmpie adesea scobor
Și câmpul se mută cu cortul pe munți.*

*Puținii ce-și suie, pe munții înalți,
Oceane de mituri și mări de visare,
Se trec din uitare în altă uitare,
Cum trec doar cocorii de vremi nestemați.*

*Sunt unii ce urcă în munții din noi
Iluzii de gheață în spațiul preaplin;*

*Și-n ape de munte trecute prin chin
Torente adună dureri și nevoi.*

*Sunt unii ce munții și-i țin în balcon
Și piscul de piatră îl mută în casă,
Pe harta cu munții, ei sunt mai acasă,
Iar stânca cea dură le e doar blazon,*

*Sunt unii ce munții îi iau drept câmpii,
Căci toate sunt toate la fel peste toate,
Ei fac doar trasee pe hărți colorate
Și bat toaca nopții în inimi pustii.*

*Prieteni, sunt oameni ce nu știu de munți
Și iau hotărârea să-i scoatem din țară,
Sunt oameni ce munții le sunt doar povară
Și-n sufletul pietrei își ies peri cărunți.*

*Sunt oameni ce uită că munții sunt vieți,
Respect pentru frații ce-n munți ne-au murit,
Iubire de oameni, de plai însorit,
Senine înalturi, adânci dimineți.*

*Să facem din munte ce suntem acum,
Să fim munții noștri în tot ce-am rămas,
Să-i scoatem din steiuri pe cei fără glas
Să punem în munte același parfum.*

*Pe muntele vieții doar stânca-i stăpân,
Iar sufletul pietrei în ei se măsoară,
Speranța cu-nalturi în ei se-mpresoară
Noi trecem ca norii, dar munții rămân.*

Predeal, 26 octombrie 1996

ÎN LUMEA NELUMII

*În lumea nelumii ni-i visul coșmar
Și cad pescărușii muriți de nezbior,
Iar munții coboară adânc sub izvor
Și clopotul soartei se bate-n zadar.*

*În lumea nelumii nu-i loc de prea-plin,
În golul planetei se crește tot gol,
Nămolul din oameni renaște nămol
Și-n vene se scurge același venin.*

*În lumea nelumii nu-i loc pentru vieți,
În orice sfârșituri, sfârșituri sfârșesc,
În orice durere, dureri se dospesc,
În orice amurguri apun dimineți.*

*În lumea nelumii nimic nu-i deplin,
Poienile ierbii se umplu de stei,
Ideile lumii devin nonidei,
Candorile vieții se-ntunecă-n chin.*

*În lumea nelumii și totu-i nimic,
În codru se pierde ideea de pom,
În oameni se moare ideea de om,
Cel mare-ntreține ideea de mic.*

*În lumea nelumii nelegea e lege
Și legea-i nelege, iar drumul nedrum,*

*Pe strada Dreptății, gunoiu-i parfum
Și patima nopții ucide și trece.*

PIATRA NISIPULUI

*Am învățat aici să cred în lumină,
Să pun la-ndoială și umbra și norul,
S-adun în clepsidre și viața și dorul
Să fug îngrozit de tăceri și rutină.*

*Am învățat aici să trec peste margini,
Să rup din zăplazuri un bob de răcoare,
Să pun în izvoare un dor de izvoare
Să stâmpăr durerea cu flori și cu pagini.*

*Am învățat aici să-ngheț în cuptoare
Și-n norduri să-mi caut căldura cea grea,
În orice-nserare se naște o stea
Și-n orice lumină-i o stea trecătoare.*

*Am învățat aici să cred în tăcere
Și-n stropul de piatră trecut în nisipuri,
Căci toate în viață se fac din nimicuri
Și apa în stâncă își află putere.*

*Am învățat aici să fiu amintire
Și-un loc de-amintire uitat în pridvor,
O clipă de-acasă, un nor, un răzor
Și-o lume trecută prin foc și iubire.*

*Am învățat aici să cresc din cuvânt,
Cum crește cuvântul din limba tăcerii,*

*Cum trece speranța din lumea durerii,
Cum crește țărâmul din Dor și Pământ.*

*București,
10 iunie 1996*

OTRAVĂ

*Iubita mea, să-ți prinzi în păr cucută,
Parfumul tău mai poate fi otravă.
Iar moartea-n lume-i uneori suavă
Ca o iubire bine prefăcută.*

*Iubita mea, să-ți pui în ochi sclipire,
Privirea ta mai poate fi săgeată
Înfiptă într-o dragoste curată
Ca un pumnal al urii în iubire.*

*Iubita mea, să-ți pui pe buze miere,
Să fie dulce astfel amăgirea
Și-n moarte să-și găsească împlinirea
Speranța ce venea din mângâiere.*

*Iubita mea, să-ți pui în suflet laur,
Otravă totdeauna efecace,
Coroană pe o inimă ce zace
Sau viperă-ntr-o ancoră de plaur.*

PĂULIȘ

*Am fost la Păuliș când strugurii sunt copti
Și vara se sfârșește sus, pe deal,
Și cântă-ncet ciobanii din caval,
Iar satele se-adună pe la porți.*

*Am fost la Păuliș, ca-n fiecare an,
Să văd mormântul tatei, azi, uitat,
De cei ce niciodată n-au luptat,
De cei ce fac războiul pe divan.*

*Am fost la Păuliș, în spațiul de sub brazi,
Să-i dau raportul tatei că-s prezent,
Că-l știu în post, de veghe permanent,
Ostașii lui de ieri și-ai mei de azi.*

*Am fost la Păuliș, când apele se zbat
Și Mureșul s-aprinde în chindii,
Când trece vântul serii spre câmpii,
Să-i dau onorul bravului Soldat.*

*Să-i spun că-n timpu-acesta multe s-au schimbat
În oameni, în orașe, în idei,
Că viața tot mai geme-n truda ei
Și vânturile aspre tot mai bat.*

*Să-l mint că toate-s bune pe la noi prin sat,
Că fetele mai știu să coase ii,*

*Că-n ulițe-s aceleași nostalgii,
Când tinerii la oaste au plecat.*

*Am fost la Păuliș când zorii se ivesc
Și-am pus o floare albă pe-un mormânt
Și-am sărutat din nou acest pământ
Când frunzele din vie ruginesc.*

MODUS VIVENDI

*Adesea, Pământul coboară spre cer
Și marea înalță, în omul tăcut,
Amare iluzii ce-au fost și-au trecut
Ca zilele iernii pe stâlpii de ger.*

*Există neșansa de-a fi plâns mereu,
De-a strânge din lume iluzii amare,
De-a umple cu noapte o rază de soare,
De-a crește în mituri ce-i trist și ce-i rău.*

*Există o lume ce râde când plânge
Și-un plâns al nelumii ce-și râde cu sine
Tăcerea ce-și tace tăcerea de mâine
Și marea ce valul cu valul și-l frânge.*

*Există o zare ce trece-ntr-o zare,
Cum trece durerea în altă durere,
Cum trece plăcerea în altă plăcere,
Cum trece uitarea în altă uitare.*

*Există-n furtună o liniște-adâncă
Și-un cer ce plonjează, adesea, în mare,
Există, prin noapte, o rază de soare
Și-o inimă tandră-n granitul din stâncă.*

Subzistă în toate ce-n toate persistă:

*Iubire, durere, speranță, visare,
Tristețe, iluzii, noroc, disperare
Și dreptul de-a plânge, când plânsul există.*

POEM DE APLICAȚIE

*Urcăm prin noapte iarăși în herghelii de pași
Și-n crâng ne umplem setea cu freamătul din zori,
Lăsăm în puncte fixe pe cei mai buni țintași,
Iar crestele ne-adună c-un nechezat de nori.*

*Prin ceața albă piscul ne pare un moșneag,
Și tunu-și doarme somnul în chingă de samar,
Ne duce către zare un neștiut drumeag
Și stânca scânteiază-n călcâie de amnar.*

*Atacul n-are aripi când muntele ia foc
Și nici nu urcă stinsă neliniștea-n șuvoi;
Un murmur umple golul când ne urnim din loc
Și ne-agățăm cu brațul de-un trunchi crescut în noi.*

*Desfacem tunul iute, îi potrivim cătarea,
Lansăm în spațiul vânăt un pocnet de obuz,
Se culcă-n jnepeni caii; noi ne urmăm cărarea
Și luăm în spate greul suișului confuz.*

*Deduce adversarul că-l manevrăm în larg?!
Își prinde-o ambuscadă pe-un brâu timid de vale?!
În încleștarea aspră secundele se sparg
Și gândul se frământă să mai străbat-o cale.*

*Se zbate-n tâmpă pulsul și stâncile-s prea sus,
Dar noi urcăm la coardă și ne-agățăm de-un gând,*

*E ceasul când orașul mai doarme încă dus
Și-n somnul lor, copiii mai iau un vis la rând.*

*Ne-ntrecem cu azurul, un pisc escaladând,
Ne batem sus, pe creste, cu muntele din noi,
Ca pasărea ni-i dorul și mersul ne e vânt
Și sub oblâncul nopții ne-adăpostim de ploi.*

*Hai, înc-odată, iarăși, și vom ajunge sus,
În spațiul dintre piscuri pe unde poți să zbori,
Adâncă, răspunerea ne pare acum de-ajuns
Și inima ne bate ca hora-n sărbători.*

*Atacu-ncepe iarăși - ce bun ar fi un tanc! -,
Aici doar capra neagră răzbate-n prag de zori!
Vom manevra prin stânga și vom ieși în flanc
Să-ntoarcem adversarul căzând spre el din... nori.*

*

*Și iată, dimineții îi spunem bun venit,
C-o noapte de-arabescuri pe umeri, printre brazi,
Am luat din hăuri startul spre ceasul de zenit,
Din ziua cea de ieri spre zorii cei de azi.*

*Și-am cucerit o cotă, cetate-n munți și-n noi;
O apărăm acuma și-o vom păstra mult timp.
Din ea va-ncepe iarăși atacul peste văi,
Când ne-o sosi din spate un eșalon de schimb.*

*În exercițiul tactic, torențele-și dau sens -
O noapte de nesomn, o zi de luptă plină -,
Aleargă-n ierburi caii și-n ramuri muguri ies
Și din efort ostașii mai taie-o zi-lumină.*

*Tunarii-și spală tunul în roua din amurg,
Se-adună-n brațe mușchii pentru-un atac de noapte,
În matca lor cuminte izvoarele tot curg
Și harta se-nveștmântă cu linii colorate.*

*Hai, lasă-ți slobod dorul, ostașule, acum,
Să se preumble-n țărături de fruct nepânguit
Și să-ți aducă-n zâmbet secunda de parfum
În colțul de tranșee în care-ai ațipit.*

*Hai, lasă-ți slobod visul, ostașule, acum,
Să-ți ducă pân-acasă oceanul tău de dor,
Durează-ți înc-o filă în micul tău album
Și pune-n ea petala din floarea ta de zbor.*

*

*Dar... gata! S-a sfârșit! S-a dat din nou semnal.
Vom scoate iarăși tunul din oblânc,
Ne dor genunchii tare, dar atacăm în val
Și iar o cotă smulgem din munți și din adânc.*

*

*Urcăm senini spre ziuă în herghelii de pași
Și sus ne umplem setea cu freamățul din zori,
Lăsăm în posturi fixe pe cei mai buni țintași
Și noi culegem veseli, pentru cazarmă, flori.*

ÎN SÂNGELE NEGRU O INIMĂ BATE

*Respiră Angola, prin zări siderale,
Aceleași adâncuri, aceeași savană,
Tăcerea din oameni e-o fata morgână
Și suie în dansuri ideea de soare.*

*Angola-i o lume născută-n chindie,
O apă ascunsă-n pământ nisipos,
O eră sculptată în lemn de-abanos,
O oază cu visuri, un vis ce-ntârzie.*

*Sub cerul ce arde-n amiezi infernale,
Se simte o boare din spații uitate,
O clipă de fugă spre lumi neumbrate,
O stea a speranței din nopți australe.*

*Potecile taie-n savană artere
Și trece femeia cu pruncul în spate,
În sângele negru o inimă bate
Și-n ochi se mai zbat străluciri efemere.*

*O viață împinsă-n cotloane imunde,
Război al durerii, război în savană,
Și-o Africă Neagră, fierbinte, umană,
Mai speră în steaua luminii profunde.*

*Căci Africa-i zborul frustrat de-mplinire
Și veac umilit de o soartă nedreaptă,*

*O lume ce speră, o lumea ce-așteaptă,
O țară de oameni cu drept la iubire.*

Lubango, 1 decembrie 1996

DORURI CARE DOR

*Sunt încă multe doruri care dor
Ca rănille primite în război,
Ca visurile-ntoarse înapoi,
În râul care-ngheață la izvor.*

*Sunt doruri care tremură-n pridvor,
În steaua ce se-aprinde sus, pe munți,
În norul care plouă peste frunzi
Tăcute mări din gândul călător.*

*Sunt și lumini care se sting și mor,
Când ochii se transformă-n temniceri,
Când nu mai curge-n inimi, nicăieri,
Căldura ninsă-n clipele de zbor.*

*Dar anii trec atâta de ușor
Și toate ard cu focul din iubiri,
Se spulberă-n amare amăgiri
Cenușa unor doruri care mor.*

*Mă-ntorc la ele singur, călător,
Le caut prin ruinele din noi,
Dar clipa nu se-ntoarce înapoi,
Iar dorurile tare mă mai dor...*

REGRET

*Știam c-ai să trișezi, ca viața,
C-așa-s trișoarele făcute,
Să-nșele timpul și să uite
De seara până dimineața.*

*Dar nu știam că poți să fii,
În marea mărilor secate,
Izvorul apelor uitate
Ce pier în dunele pustii.*

*Știam c-ai să trișezi ca cerul,
Când, din senin, devine nor,
Un nor la fel de trecător,
Ca visul rău, ca adevărul.*

*Dar nu știam că sunt pe lume
Virtuți în suflete uscate
Și mări în apele furate
Ce nu mai au nici timp, nici nume.*

*Știam că ești așa cum ești,
E-n firea ta să tot devii
Morgana-ntinselor tipsii;
Ce-ai preamărit, acum strivești.*

*Dar nu știam că ești tăcere
În spațiul florilor de mac,*

*În lumea lumilor ce zac,
În amăgire și-n durere.*

*Știam că ești ca o Sahară,
Cu oaze reci, cu vânt uscat,
Cu taina celor ce-au mimat
O pătimire dulce-amară.*

*Dar nu știam că ești cucută
Ce crește-n noi, din rădăcini,
Un gard preaplin de mărăcini,
Ca o podoabă prefăcută.*

*Știam că ești doar o stafie
Ce-îneacă timpul în suspin,
Ce umple viața cu venin
Și dorul sfânt cu blasfemie.*

*Dar nu știam că ești... genune,
Din vreun sfârșit de lumânare,
Ce minte străzile cu soare
Și viața grea cu altă lume.*

*Știam că ești nectar din flori,
Balsamul viespilor din tine,
Crescute-n cioburi și ruine,
Ce mor în nopți și-nvie-n zori.*

*Dar nu știam că ești himeră,
Iluzie în cel ce-ngheață
Și speră viața de la viață...
Cu veșnicie... efemeră.*

*Știam că ești așa cum ești,
O strălucire de coșmare,
Sau o poveste oarecare
Din cartea vieții cu povești.*

*Dar nu știam că ești ce-ți ești,
O lume plină de tristețe,
Și prea sătulă de tandrețe,
De toate câte sunt... lumești.*

*Știam că treci peste oricare,
Că nu e chip să te oprești,
Tu nu poți fi decât ce-ți ești:
O permanentă trecătoare.*

*Dar nu știam că poți apune
La poarta casei cu minciuni,
Ghicind în vise și-n minuni,
În lumea care n-are lume.*

*Tu joci prea aspru, neplângând,
Te pierzi în valuri de tăceri,
Nu-ți pasă azi de ce-ai fost ieri,
Dar spui atât de mult... tăcând.*

*Vor arde patimi pe tăciuni
Se vor aprinde focuri reci,
Și s-o zidi, pe unde treci,
Un templu marilor minciuni.*

*Sau, poate, astăzi ți-ai cuprins
Speranța trist-a disperării,
Tăcerea visului visării
Ce-n munți iernilor s-au stins.*

SĂRMAN ROMÂN

*Sărman român cu sufletul curat,
Auzi din nou cum degeră cireșii,
Și vezi din nou cum se-mplinesc aleșii
Cu vorbe adunate din păcat.*

*Sărman român cu sufletul credul,
E timpul să nu-i crezi pe cei ce vor
Să-ți spună iar că ești doar un dator,
Că nu muncești și nu suporți destul.*

*Sărman român cu sufletul amar,
Asculți cum vântul suflă prin câmpii
Și vezi cum pier în vânturi bogății
Și cum îți trece viața în zadar.*

*Iluzii reci, confuzii și coșmar,
Se schimbă epoci, mor și-nvie lumi,
Minciunile se-alină cu minciuni,
Durerile cu vorbe de nectar.*

*Sărman român, ești hărăzit mereu
Să le accepți pe toate și să crezi
Că adevăr nu este tot ce vezi,
Ci doar blestem să-ți fie-n toate greu.*

*Sărman român damnat să fii sărac,
Spectacolul nelumii ți-i prea plin,*

*Aceleași mascarade pier și vin
Precum găini la boabe în cerdac.*

*Sărman român, de mii de ani tot sperî
Că noaptea este, peste tot, tot noapte,
Că faptele-s în toată lumea fapte,
Că alb nu-i negru-n viață nicăieri.*

*Adânc pămînt cu dorul auster,
Le-om duce iar pe toate cum le-am dus,
Le-om spune iar la toate cum le-am spus,
Ogorul, pentru noi, rămîne cer.*

*Sărman român, cu inima pe jar,
În lumea asta nu mai sunt minuni,
În focul sacru nu mai ard tăciuni,
Durerea, pentru noi, rămîne har.*

*Sărman român, cu sufletul supus,
Mai poți să ai răbdare și să sperî,
Dar nu în darul celor ce-s Puteri,
Ci-n crezul tău de-o viață-n Cel de Sus.*

1 ianuarie 1997, București

AMURGURI PE RUG

*Eu știu că toate-s trecătoare,
Pe munți înalți, ca și-n abisuri,
Cresc flori de colț, dar cresc și visuri,
Cum toate cresc și pier sub soare.*

*Eu știu că toate-s de-ale vieții,
Se nasc, trăiesc, trec în uitare,
Cum trece dorul în visare
Și noaptea-n geana dimineții.*

*Eu știu că clipele-s peripluri,
Monade calde de iubire,
Clădite-n scurta lor trăire
Pe vreo cetate de nisipuri.*

*Eu știu că-n lumea asta mare
Se nasc mereu și pier iluzii,
În limpezimi apar confuzii,
Pe boltă - stele căzătoare.*

*Dar nu mai știu de-i rău ori bine
Să stâmpăr focul din amurguri,
Să ard de viu pe mii de ruguri,
Aprinse toate pentru bine.*

ÎN CHINDIA IERNII

*E iarnă rece-n satul dinspre soare
Și urcă-n aburi albul de pe case,
Adorm copacii-n ramuri de mătase
Și scârțâie zăpada sub picioare.*

*E alb de vis pe viile din dealuri
Și sus pe coastă-a amorțit izvorul,
Mă cheamă din copilărie dorul
Cu iernile sculptate în portaluri.*

*Adâncul sat respiră-acum răcoare
Și-n spațiul rece dogorește viața,
În flori, pe geam, apune dimineața,
Și-adorm tăciunii-n răsărit de soare.*

*Zăpada peste sat în armonii se cerne,
Iar vântul trece-n valuri pe cărare,
Se viscolește focul din uitare
Cu Polul Nord al iernilor eterne.*

*Mă cheamă stins tăcerea din cuvinte,
Îi simt dogoarea dulce și domoală,
Prin iernile din anii mei de-școală,
Prin zorii calzi de-aducere aminte.*

*Mă cheamă-n flăcări focul de pe vatră,
Același foc aprins mereu în mine,*

*Însemn de bogății sau de ruine,
Prin munții vii ai dorului de piatră.*

*Se-adună stol în inimă-mi cărarea
O știu, o simt ca pe un drum de țară,
Din zori de zi și până-n fapt de seară,
M-aduce iar acasă depărtarea.*

*Revin în sat în zbor adânc de iarnă,
Mă năpădește cald copilăria,
Aleargă-n cerbii albului câmpia
Și toate amintirile se-ntoarnă...*

*...O văd pe mama-n casa cea cu focul,
Cu glas smerit și plin de griji mă cheamă,
Mă mângâie pe creștet și mă-ndeamnă
Să plec la școală, să-mi urmez norocul.*

*E drumul lung, e iarnă viscolită,
Și bate-n poartă norul de zăpadă,
Iar câinele scâncește în ogradă,
A vreme rea, a viață chinuită.*

*O iau încet pe linie la vale,
Și mama mă privește de la poartă,
Strivită de zăpadă și de soartă,
De viața grea, de-atâtea chin și jale...*

*Îi simt privirea cum spre munți mă saltă,
Îmi bate inima, prin zori, putere,
În ochii ei e-atâta mângâiere
Cât într-o lume strânsă laolaltă.*

*Cei mici mai dorm în casa aburită,
La geam reînflorește o mușcată,
E iarnă cu zăpadă-mbeșugată...
Mă duc tăcut pe ulița-mpietrită.*

*Aș vrea să fiu mai mare, peste poate,
Să plec și să mă-ntorc bogat acasă,
Să vin cu bani, să-i pun pe toți pe masă,
Și frații mei să aibă-n zori de toate.*

*E drumul lung pân- la școala noastră,
Opinca îmi îngheață în picioare,
Mi-e frică de pădure, de ninsoare,
Îmi dă curaj doar pasărea albastră...*

*...Mă-ntorc spre seară, mă opresc în poartă,
Se-nalță fum din coșul de pe casă,
M-oi așeza cu frații mei la masă
Și ne-om ruga la Domnul și la soartă...*

*...Atâția ani s-au scurs cu vântul vieții,
Am rătăcit prin țară și prin lume,
Urmând speranța visurilor bune,
Ca-n satul meu din pragul dimineții.*

*Mă-ntorc la noi pe-o rază a chindiei,
Dar mama-n poartă nu mă mai așteaptă,
Se odihnește, singură și dreaptă,
În satul ei din lumea veșniciei...*

*În casa veche nu mai ard tăciunii,
Mușcata nu mai râde în fereastră,
Și nu mai zboară-o pasăre-albastră
Din focul sacru-n infinitul lumii.*

*E iarnă aspră-n satul dinspre vreme,
Mă-ntorc la el, îi simt prin timp căldura,
In viscolul ce-și poartă uitătura
Prin lumea măcinată de dileme.*

*O chem pe mama din adâncul ceții,
Și fruntea i-o sărut ca altădată.
În camera cu vatră și corlată,*

Ascult tăcut de viscolirea vieții.

*...Dar toate au trecut, mă simt acasă,
Am tot umblat prin lumea fără capăt,
Am pus iubirii de luceferi lacăt,
Și de-ntorsura vremii nu-mi mai pasă.*

ÎN SEARA ASTA

*În seara asta totu-i ca-nainte:
Prin lungile ecouri dinspre sat,
Amurgurile iarăși au vibrat
Aceleași corzi, aceleași simțăminte.*

*In seara asta dorul nu mai doare,
Candoarea curge-n inimi ca un vers,
Se-adună-n clipă-ntregul univers
Și-adâncurile urcă-n Niagare.*

*În seara asta vântul n-o să bată,
Speranța din decenii s-a-implinit,
Periplul căutării s-a sfârșit,
Iar steaua așteptării stă să cadă.*

*În seara asta s-a format o punte
Spre-arzimile din dorul de-nceput,
Spre anii tinereții ce-au trecut
Ca apele torentelor de munte.*

*În seara asta-i iarăși sărbătoare,
Iar focul arde mitic în zăvoi
Și cântă dulce fetele la noi
Cum dau salcâmi primăvara-n floare.*

*În seara asta, poate, împreună,
Vom merge în subzghiozuri la izvor,*

*Când noaptea re-ntâlnește dor cu dor
Și-adorm cireșii-n mugurit de lună.*

*În seara asta-i totul o tandrețe,
E timpul să culegem ce-am sădit,
Câmpiile din gânduri au rodit
Aceleași flori, aceeași tinerețe.*

*În seara asta lumea-i o clipire
Ce trece caldă-n fiecare gând,
Cum trece ploaia, vara, în pământ
Și inima, fierbinte, în iubire.*

*În seara asta, poate, amândoi,
La porțile ce-odată s-au închis,
Vom sparge-n doruri lacătul din vis
Și temnița zăvoarelor din noi.*

SECRETĂ

*Tu ești iubita mea secretă,
Dintr-un parfum de flori albastre,
Crescut în sufletele noastre
Ca o privire indiscretă.*

*Tu ești iubirea mea cea vie
Dintr-un altar durat pe ape,
Dintr-un sărut furat pe pleoape
Într-o lumină de chindie.*

*Tu ești iubirea mea nestinsă,
Ascunsă-n capătul de țară,
Ce arde-n clocotul de vară,
Ca o candoare interzisă.*

*Tu ești iubirea mea adâncă,
Paharul plin cu vinul tare,
Care te-mbată și te doare
Ca o cădere de pe stâncă.*

*Tu ești iubirea mea aprinsă,
Din focul ars cu flori de gheață,
Din arca plânsului de viață,
Din iarna patimilor ninsă.*

*Tu ești iubirea mea fugindă
Într-un apus de neuitare,*

*În raza dorului de soare,
Ca dragostea făcută-n tindă.*

*Tu ești iubita mea secretă,
Te-aștept mereu să vii la mine,
În raiul plin cu dor de tine,
În noaptea patimii, secretă.*

*Un zbor cu aripi de egretă,
Sărut furat în prag de seară,
Și dragoste-n șoptit de vară...
Rămâi iubita mea secretă.*

SETE DE PĂSĂRI

*Pădurea aceasta-și usucă copacii de soare
Și iarba luminii sub frunzele-i veștede moare,
Pădurea aceasta-și ascunde copacii de vreme
Și lumea de astăzi de vremea pădurii se teme.*

*Pădurea din arbori mai zace pe foaia de cort
Ca ploaia de umbre pe umbra copacului mort,
Pădurea aceasta mai știe un basm din alt veac
Și-l spune adesea când zările veacului tac.*

*Pădurea aceasta mai doare când pala de vânt
Aduce vreo veste din veacul ce-așteaptă, la rând,
Să-și cumpere soare luminilor ochilor reci
Și ape de mare izvoarelor mărilor seci.*

*Pădurea aceasta mai arde, și arde cumplit,
Când soarele-i cade în creștet din vârful de zenit,
Și fumul mai curge în sus în nori mincinoși
Iar seva mai speră la rodul din anii mănoși.*

*Pădurea din care-și trag seva copacii din noi
Mai poartă în muguri nevoia acută de ploi,
Și apele repezi ce-neacă secunda de iad
Mai au încă harul de-a trece tăcute prin vad*

*Pădurea aceasta mai are copaci de-nsemnat
Și lemne uscate, de foc, pe foc de-aruncat,*

*Pădurea aceasta mai are un veac de crescut
Și multă căldură în veacul de azi de făcut.*

*Pădurea aceasta ce-aduce răcoare și ploii
Mai este pădure de vise și muguri în noi,
Mai este un joc de copii într-un veac încă bun
Și sete de păsări măiestre aici și acum.*

SĂ NU LAȘI VAL SĂ TE DOBOARE

*Să nu lași timpul să te doară,
Chiar dacă totul ți-i durere,
Să-ți faci din neputeri putere
Și din putere o povară.*

*Să nu lași lumea să te-alinte,
Alintul nu-i decât uitare;
În orice nor e-un strop de soare
Și soarele-i un nor fierbinte.*

*Să nu lași lumea să te certe,
Nu știe ea ce e cu tine,
Nici când ți-e rău, nici când ți-e bine,
Nici când ți-s lacrimile fierte.*

*Să nu lași trântorii să-ți spună
Ce nu ești tu, că tot greșești,
Rămâi mereu așa cum ești,
De-ți fie steaua rea ori bună.*

*Ascultă, totuși, ia aminte,
Dar lasă-ți gândul să gândească
Și scoate-ți sufletul din iască,
Și merge-ți drumul înainte.*

*Să nu lași prostul lângă tine,
Nici pe parșiv să-ți zică frate,*

*El te va vinde pe la spate
Și-ți va zâmbi fără rușine.*

*Să nu suporti nicidecând minciuna,
Iar crez să-ți fie adevărul,
Deasupra lui nu e nici cerul
Și viața ta e numai una.*

*Să nu lași val să te doboare,
Nici să te poarte peste poate,
Există o măsură-n toate,
O demnitate și-o onoare.*

SPERANȚĂ

*E liniște caldă pe pârtia rece...
Las gândul să zboare spre steiuri de nea.
Un sloi de iluzii e inima mea
Și dorul mă arde, și focul nu trece.*

*E liniște albă pe pârtia ninsă
Și iarna coboară prin streșini cumiți,
Răsună în zare ecouri fierbinți
Și sufletul urcă spre steaua nestinsă.*

*E noapte de iarnă cu flori visătoare
Și lumea-și adună, prin ger, diamante.
Sunt mii de iluzii ce par brilante,
Dar totu-i doar apă când gerul dispare...*

*Las gândul s-alunge, din lumea de mit,
Căldura de gheață a pârtiei ninse,
Sclipirea senină a zilei aprinse,
Căci steaua speranței, în zori, a murit...*

STEAUA MEA

*Trăiești ca Adâncul cuprins într-o stea,
Fierbinte visare ce crești din lumină,
Sclipire măiastră din floarea de mină,
Un veac de iubire în inima mea!*

*Exiști ca o oază în pline nisipuri,
Statornică lume ce vii din credință,
Ca steaua speranței - neființă prin ființă -,
O lume de liniști creată din mituri.*

*Exiști ca parfumul venit dintr-o floare,
Candoare a lumii ce-n lume lumește,
Ecou într-o zare ce-n sori se-nsorește
Ca floarea de stâncă din raza de soare.*

*Exiști ca ideea de lume divină
Ce-și află-n credință speranță și mit,
Ca stelele nopții ce-n noapte nu mint
Ideea de soare, de zori, de lumină.*

*Și toate-s cu tine, ani mulți ca să-ți spună,
Există pe lume uitări și Uitare,
Există pe lume iertări și Iertare,
Căci lumea-i ca tine: frumoasă și bună.*

*Să-ți lași poarta prinsă de ultima stea,
Ca ziua cea plină să-ți fie cu soare,*

*Primește-mi urarea și-acordă-mi Iertare,
Fierbinte Lumină ce ești Steaua mea!*

4 august 1995, Valea Apei

TEAMĂ

*Mă tem de vânturile care vin din Norduri
Și-aduc în iarnă urlat de hiene,
Mă tem de valurile care plâng în borduri
Și-aduc pe punte trupuri de sirene.*

*Mă tem de vânturile care bat din creier
Și-aduc în inimi nervii sfârtecați,
Mă tem de cântecul spus pe de rost de greier
Și de povești cu fete de-mpărați.*

*Mă tem de vânturile care bat din glezne
Și-aduc în creștet pocnet de călcâie,
Mă tem de lacrimile ce se șterg prea lesne
Și de femei întinse ca o râie.*

*Mă tem de dorurile care bat în mine
Și de pisica blândă ce-a crescut cu lapte
Și mă mai tem de clipa care vine
Când ziua bună se preface-n noapte.*

*Mă tem de viespe și mă tem de șarpe,
De neguri care tac și de lumini pătate,
De mâini de-azur care se nasc din harpe
Și mă mai tem de turnul din cetate.*

Martie 1980, București

TOAMNA

*A venit toamna...
Soarele-i bătrân,
Frunzele mor,
Copacii rămân singuri
În bătaia vântului iernii
Și a iluziilor.*

*A venit toamna...
E timpul candorilor stinse
În focul din sobă
Și-n visele ninse.
Prin dorurile sufocate
De strânsura șerpilor fantastici
Trec corzile brumei.*

*A venit toamna...
Visul pretextelor albe...
Se-nvăluie ploaia
Cu norii de fum
Din viscolul cald
Al florilor de gheață.*

*A venit toamna
Pe munții coborâți în balcoane...*

*Cine mai are curajul
Să urce Everestul
Căutând primăvara trecută?*

TOTEM

*În Africa arsă-n cuptoarele verii,
Cresc flăcări sub steaua speranței uitate,
Îngheață-n deșerturi iubiri mutilate
Și murmură-n steiuri un mit al tăcerii.*

*În Africa ninsă cu morți și blesteme,
Trec șerpilor fantastici prin focul din vatră,
Se mistuie-n fluturi un clocot de piatră
Și piere-nsetarea ucisă-n dileme.*

*În Africa vieții, de viață se moare,
Renasc din adâncuri totemuri furate,
În dune se zbate un vânt de dreptate
Și curge-n nisipuri veninul din soare.*

*În Africa rugii, ard rugi de durere,
Dar viața-i mai aspră ca arsul pe ruguri;
În Africa verii, ard sori fără-amurguri
Și raza încinsă nu-i loc de-nviere.*

*În Africa arsă, căldura-i de gheață,
Iar soarele-i singur când totu-i fierbinte,
Ca sensul ideii golită-n cuvinte.
În Africa vieții, se moare de viață.*

*Dar Africa-i veșnic o lungă poveste
În spațiul uimirii crescut din foneme,*

*În frunza de bambus călcată-n poeme
Și-n spiritul sacru ce-a fost și mai este.*

Luanda, 30 noiembrie 1996

CLIPA NE RĂMÂNE, VIAȚA-I TRECĂTOARE

*Se preaumple viața c-un surâs de iarnă,
Sânii tăi sunt vii ca Muntele Pietrosul,
Ard prin fierăstraie bradul și-abanosul
Și-n adânc de munte apele se-ntoarnă.*

*Se preaumple dorul c-un oftat de vreme,
Ochii tăi sunt calzi ca timpul din Sahară,
Trupul ți-i fierbinte ca un gând de vară,
Toate-n viața noastră-s doruri și poeme.*

*Se preaumplu-n cetini visul și misterul
Și-n nămeții lumii viscolește viața,
Trec în diamante clipa și speranța
Și devin iluzii spațiul alb și cerul.*

*Se preaumplu-n steiuri pătimiri amare,
Știm că toate astea sunt doar flori de gheață
Pe-un obraz al iernii sărutat de viață,
Orice timp al nostru-i clipă trecătoare.*

*Se preaumple viața cu un strop de soare,
Ochii tăi sunt limpezi cum va fi izvorul
Sânii tăi sunt calzi și-mpătimiți ca dorul,
Clipa ne rămâne, viața-i trecătoare.*

LASĂ-MĂ, UITARE!

*Lasă-mă, uitare, să nu cred în tine,
Ești mai ticăloasă ca-nchisoarea vieții,
Aparții, de-o lume, ploilor și ceții
Și-mi revii în minte când mă simt mai bine.*

*Lasă-mă, uitare, să nu sper în tine,
În amurg de toamnă, ești fereastră-nchisă,
Și te lași, adesea, de-nserare prinsă
Ca o amăgire-a dorului de bine.*

*Lasă-mă, uitare, să mă uit la tine,
Să te văd în toga de jurist al lumii,
Cum refaci dreptatea zodiei minciunii
Și mă chemi la bară ca să uit de mine.*

*Lasă-mă, uitare, să m-alung de tine,
Vreau să trec în zare pe cărări uitate,
Să adorm sub stele, când în viață-i noapte
Și-n dezamăgire, să mă-ntorc la mine.*

*Lasă-mi, deci, uitare, clipele senine,
Să le țin în palmă, să le murmur iară,
Să le iau cu mine într-un cap de țară
Și să-mi dorm în stele nopțile din mine.*

PENSER SUR LA VOIX

*Cette circonstance présente d'un souvenir
Vit-elle en moi? Et moi j'entends sa voix?
Le temps me donne l'image d'un bref plaisir
Quand tombe la nuit sur les langages en bois.*

*Tout fait finit par un regret tardif,
Mais son écho s'endort en nous chaque soir;
L'avenir! C'est un parfum de temps pensif
Et nous disons a nos souvenirs: au revoir!*

*Mais l'air d'écorce existe comme un signal,
Les femmes, comme les étoiles, s'allument et nous réveillent,
D'un coin de l'âme, une très petite cigale
En chantera ce rêve qui nous rappelle la veille...*

*Un jour d'été, peut-être un plaisir...
Qui sait ce qu'on trouve dans ce petit silence!
Un lumière qui passe comme un désir,
Comme passe la joie des très petites vacances!*

ALB

*Dincolo de fereastră e iarnă
Dincolo de iarnă e iarnă,
Alb peste gând, alb peste timp,
Alb peste albul din marele nimb,
Alb peste negrul din sufletul meu,
Alb peste dorul ce doare mereu,
Alb peste cenușiul vulcanilor stinși,
Alb peste limpezimea ochilor niși,
Alb peste timpul izvoarelor repezi,
Alb peste viețile trăite sub lespezi,
Alb peste norii pătați de azur.
Alb peste albul albului pur.*

*Nu-mi mai e teamă de verdele crud,
În albul zăpezii sunt orb și sunt surd
Albul e geana culorilor lumii,
Albul e gerul din toamnele brumii.
Inima bate la ceasul albului clar
Și pierde un alb sub albul de var.*

*Nu-mi mai e dor de nisipul fierbinte,
Africa doarme sub albul cuminte,
Și soarele, acolo, departe, sub nor,
Coboară în mine un gând arzător,
Și-mi pun o năframă pe creștetul gol
Să-mi stâmpăr căldura c-un pumn de nămol.*

Alb din nisipul cel alb și fierbinte,

*Prin iarna din mine mă cheamă-nainte,
Fantomă sinistră sau lume uitată,
Năframă pe-un bambus de-o lume lăsată.
Un soare, o iarnă, un munte, un spin
Și-o lume ce ninge cu alb și senin.*

CIMITIR

*În cimitirul trist mai arde o lumină,
Un liliac s-a ofilit pe-o criptă,
O lume ponosită și-nvechită
Își putrezește-aici aceeași rădăcină.*

*Aceiași cimitir, aceleași cruci de vreme,
Femei ce se apleacă pe morminte
Și-aprind o lumânare pe cuvinte
Chemând în ajutor o lume de dileme.*

*Atâtea veșnicii se-adună laolaltă,
S-a plâns aici de mii de ani mereu
Și s-a chemat cu lacrimi Dumnezeu
În lumea ce nu moare niciodată.*

FLOARE STRIVITĂ

*Pe străzile calde trec oameni și visuri
Și pașii ne poartă prin zări paralele,
Plutim câteodată, prin noi, către ele
Și lumea ne-aduce la ea din abisuri.*

*De-ai fi pentru mine ce-nseamnă-o iubită,
Ți-aș ști, poate, pașii, uimirea, cuvântul,
Te-aș duce spre stele cu dorul și gândul
Și-aș fi lângă tine în orice clipită.*

*Când mergi pe o stradă, nu vezi cartierul,
Nici lumea întreagă, nici floarea din glastră,
Căci tu, trecătorul, nu ești o fereastră,
Ci doar o scânteie ce-și caută cerul...*

*...Odată, pe-o stradă, în drum spre școală,
Mi-am strâns tot avutul și-am luat doar o floare,
Simțeam o lumină venind dinspre soare
Și spectrul luminii ce-n ochi se-nfioară.*

*O floare, o fată, surâs, bucurie...
Doream să se simtă ca roua pe frunze
Să-i fie-n lumină un zâmbet pe buze
Și ziua mai bună la școală să-i fie.*

*Dar ea a luat floarea și-a rupt-o, jignită,
Culoarea s-a șters precum scrisul c-o cretă,*

*Din zborul uimirii s-a stins o egretă
Și-i moartă culoarea din floarea strivită.*

*Nu floarea-i de vină, nici fata din clasă
Cu ochii în umbră, ca norul de ploaie,
Cu mâna ce-aruncă o floare-n gunoaie,
De vină-i doar... floarea de mine aleasă.*

*Pe strada cu oameni aș face-o-ncercare,
Să mângâi c-o floare o fată aleasă,
Ce știe să-ți fie colegă de clasă,
Și-și bucură ochii când vede o floare.*

ÎN CENUȘIUL PĂCII

*Ninge peste semnele de întrebare
Ca totul să fie alb
Și fără răspuns.
Ninge cu soare,
Cu mult soare,
La polul nord din inima mea,
Să fie doar lumină
În tăcerea visului.*

*Ninge peste sufletul meu
Cu bucuria copiilor,
Cu bucuria lor de alb
Și teama mea de cenușiu,
Și foamea mea de verde
Și nevoia mea de culoare,
În nemărginirea războiului cenușiu
Cu armele Păcii.*

*Culoarea trecutelor primăveri
Și toamnele brumei,
Poemele apei și ale nisipurilor repezi
Din tăblițele sumeriene.*

*N-am să mai citesc nimic,
Am obosit toate cărțile de atâtea litere,
De atâtea rânduri
Trecute prin gămălia timpului
Ca o ață a vieții*

Din țările nisipurilor Istoriei.

*N-am să mai caut umbra nopților albe,
E toată acolo, la capătul zilei,
Prinsă pe o cruce
Dintr-un altar al soarelui
Căzut sub perdeaua de frunze
Ca un obiect oarecare
Sau ca un vis de lumină
Risipit în uitare,
În negura nopților albe
Și în necăința visului uitat
La marginea nopții.*

*Dă, Doamne, atâta alb,
Atât de mult alb,
Încât, peste cenușiul din mine,
Să nu mai fie decât mirare!
Dă, Doamne, alb peste alb,
Frumos peste frumos,
Și lasă-mi deschisă poarta tăcerii
Spre neliniștile din culorile lumii
Și ale primăverii
Soldaților uciși de războaiele păcii.*

*George Văduva
Irak și Afganistan, 2006*

ARDEAL

*Dealuri domoale,
Câmpii de soare în focuri arzând,
Și focuri din soare aduse de gând
În steaua speranței numită pământ.*

*Dealuri domoale,
Un suflet ce doare ca fluviul în mal,
Un cântec de viață pierdut în real,
O viață de cântec nedusă de val.*

*Dealuri domoale,
O inimă caldă-n câmpia cu pâine,
O vorbă domoală în lumea de mâine,
Și pâine a lumii din lumea ce vine.*

*Dealuri domoale,
Iubire adâncă, iubire curată,
Iubire de frate, durere iertată,
Iubire de mamă, iubire de tată.*

*Dealuri domoale,
Ocean de iubire ca seara pe deal,
Pământ de durere, pământ ireal
Și suflet de oameni iubiți de Ardeal.*

ÎNTOARCERE

*Au mai rămas atâtea treburi de făcut
În ograda pământului...
Ar fi, poate, cazul să încercăm
Să cărăm mai aproape de noi
Oborocul cu soare,
Din livada cu pruni,
Să scoatem castanele din foc,
Cu mâinile timpului
Și să biciuim caii putere
În locul benzinei
Cu paletele apuse
Ale morilor de vânt...*

*Ar fi, poate, cazul să trecem mai des
Pe la acest timp prezent,
O mai avea și el câte ceva de făcut
Pe acasă:
De spart un lemn,
De împlânzit vreo oaie,
De închis vreo poartă-n cămara cu visuri,
Să nu mai umble brambura
Și să nu mai scârțâie la lună,
De scos vreun mărăcine
Din talpa desculță a anilor...*

*De ce să trăim mereu așa,
Fiecare cu visul stelei lui,*

*Cu prietenii neprietenilor lui,
Cu neuronii lui amețiți
De fum, de foc, de aer
De bubuitul străzilor moarte
Și de liniștea
Romanelor neterminate?*

*Ar fi cazul să facem ceva,
Poate un drum între da și nu,
Poate niște copaci nordici
Cu frunze de cactus
Și fructe de baobab,
Pentru leii care se bat pe cuștile
De din afara pădurii.*

*Ar fi, poate, cazul să mai stăm și noi la taifas
Ca-n clăcile porumbului vechilor toamne,
Și să nu mai bem doar cafeaua boabelor de vânt,
Ci și pe cea a boabelor de nisip,
Ca să ne rămână în cești, antimateric,
Zațul stelelor ninse...
Sau, poate, ar fi cazul să nu mai facem nimic,
Prea mult ne-am ostenit
Și prea multe și le face omul cu mâna lui...
Să ne așezăm cuminți
La focul colbului primordial
Și să așteptăm
Întoarcerea Începutului...*

NINGE

Ninge.

*Ochii mi se încarcă de albul zăpezii,
Sufletul se încălzește la focul de pe vatră,
Muntele-și viscolește ecoul zăpezii în piatră
Și cad peste inimi petale de frezii.*

Ninge.

*Iarna-și adoarme chindia în dimineața ochilor mei,
Pe muntele verii, brazii renasc în alb de zăpadă,
E liniște ninsă la mine în ogradă
Și cad timpuri aspre în jnepeni și-n stei.*

Ninge.

*Căldura zăpezii-i răcoare pe creste,
Și-mi vine să zburd ca o briză pe plajă,
În albul zăpezii doar albu-i de strajă
Și-n toate acestea-i aceeași poveste.*

Ninge.

*Cobor Himalaya de-acolo, din ceruri,
Și albul nu mai este doar alb și bucurie,
Iar calmul se va pierde-n omăt și-n vijelie
Și iarna va plonja în viscole și-n geruri.*

NOËL

*L'hiver embrasse encore une fois le vent,
C'est un sapin qui se costume en blanc,
Le Nord apporte parmi les nuages son temps
„Et je m'en vais au vent mauvais“ souvent*

*Les gros flocons se reparpillent sur bois,
Un coq glacé s'ébroue et me réveille,
D'un coin de l'âme, j'entends une voix-merveille.
Sous un ciel d'étoiles, la lune s'allume en moi.*

*Dans mes yeux d'enfant on a semé une fleur,
La neige tombe sur les collines en glace,
Et le Noël par fête nous ramasse
En repoussant le froid, en caressant mon cœur*

DUREREA PIETREI

*Mă doare piatra muntelui din tină,
Prea tare am lovit-o cu inima mea
Crezând că orice piatră moare într-o stea
Și-n orice stea se naște o lumină.*

*Mă arde stânca muntelui cel mare,
Tot dorul meu s-a revărsat în piatră
Mi-am stins în ea și focul de pe vatră
Cu soarele chindiilor fugare.*

SAT NETRECĂTOR

*Mă-ntorc în sat, ca la-nceputul vieții,
Pe-același drum din anii amintirii,
Cu-același vis din nopțile-amăgirii,
Cu-același dor de pașii tinereții.*

*Aud din deal cum cântă-n zori cocoșii,
Când Caru Mare-ntoarce-n Vadul Morii,
Când zboară iar, întârziați, cocorii
Și când tușesc în cimitir uncheșii.*

*M-aplec să iau o frunză din cărare
Și-mi stâmpăr fruntea într-un strop de rouă,
Mai latră-un câine-n fapt de lună nouă
Și noaptea-și soarbe-un plânset din izvoare.*

*Găsesc poteca din adâncul viei
Și-i simt fiorul din sfârșit de vară;
O știu acolo ca pe-un stâlp de țară,
Reper atât de drag copilăriei...*

*Trec japina cu vise arzătoare,
Îmi bate inima în tâmpla lumii,
S-au stins în focul anilor tăciunii,
Dar greierii mai cântă-n Dealul Mare.*

*Se face ziuă, sunt din nou acasă,
Foșnește-n mine iarba din chindie,*

*Se coc în palmă-mi strugurii din vie
Și satul vieții mele mă apasă.*

*Voi auzi din nou bătut de sape
Și satul iar va curge peste toate,
Ca un Sisif al sorții neschimbate,
Ca o-mplinire-a apelor în ape.*

*Voi prinde-n suflet mugurit de soare
Și m-oi simți bogat de-atâta viață,
Și toate se vor strânge ca o ață
Pe-acest mosor al lumii trecătoare...*

*Mă-ntorc în sat ca la-nceputul lumii,
Și nu mai știu de-am fost plecat vreodată,
Sau de-am rămas ca clipa ferecată
În buruiana vieții și-a minciunii.*

EFACT DE SERĂ

*Nu-mi pasă dacă zarea-i mai albastră
Și dacă vreo rachetă oarecare
Se bate pentru păci mai planetare
Decât aceea din ograda noastră.*

*Nu-mi pasă dacă lumea tot mai speră,
Nici dacă-n zori va fi apus de soare,
Nici dacă-n veri vor fi doar ierni polare
Când noi trăim doar un efect de seră.*

*Afară-i altă lume, rea sau bună,
Alți potentați dețin acum pășunea,
Și alți eroi ne-nvață-nțelepciunea
Acelor câini care rânjesc la lună.*

*Suntem cu toți o turmă idioată,
Ei, cei aleși, le știu doar ei pe toate,
Ei sunt stăpâni pe oameni și palate
Au drept la slugi și la strivit pe roată.*

*Sloganuri noi impun tăcere lumii,
Sub o cupolă rece de iluzii,
Într-un tunel al marilor confuzii
Și-n adevărul zodiei minciunii.*

*La fel sunt toate cum au fost mereu,
Nimic nu s-a schimbat în lumea mare,*

*Nimic nu poate fi mai bun sub soare
Și-n totul se invocă Dumnezeu.*

*El, Dumnezeu, e lege-n toate cele,
Cu El aleșii cred că tot se poate,
Convinși că ei sunt cei cu drept la toate,
Un drept nedrept la soare și la stele.*

*Noi, sub cupola rece și opacă,
În peștera lui Platon, vedem umbre,
Și visurile noastre-s tot mai sumbre,
Căci lumea a-nvățat din nou să tacă.*

20 iunie 1998, București

TOAMNA CENUȘIULUI

*Am rupt din mine mugurul de ceață
Și l-am secăt la foc, în capul viei,
S-a nins pe dealuri soarele chindiei
Și m-am trezit apus în dimineață.*

*Și-am să mă-ntorc prin ploi la mine, singur,
Pe drumul care vine din uitare,
Pe râul care suie în izvoare
Cu toamna care murmură-ntr-un murmur.*

*Am să-mpletesc din cetini vântul mare
Și-am să-l slobod sub bradul nins de vară,
Arzându-mi pleoapa ochiului de seară,
Cu zorile strivite în pridvoare.*

*Și-am să mă-mbăt cu vinurile pure
Din viile minunilor apuse,
Cu gândurile patimilor spuse
Prin dorurile aspre de pădure.*

*Și n-am să fiu nici toamnă, nici visare,
Ci doar o clipă pusă la-ndoială,
Dintr-o poveste veche și banală
Ce trece iar memoria-n uitare.*

SE LASĂ TOAMNA

*Se lasă toamna ca un strop de lume
Și nu mai știu de-s trist sau de nu-mi place,
Și nu mai știu de am sau nu ce face,
Și nu mai știu de am sau nu ce-mi spune.*

*N-am să mă duc din nou în Câmpul Mare
N-am să mă bat cu vântul de-altădată,
Dar am să iau o ramură uscată
Și-am s-o cultiv sub umbră, la răcoare.*

*N-am să mă duc din nou în margini, prin ruine
Și n-am să strig la doruri ponosite,
Am să mă-ntorc la zilele-nsorite
Și-am să le cos pe nopțile din mine.*

*Și am să iau o cană și-o prescură,
Să beau din apa care nu-mi mai trece,
Și să mă rog la vântul meu cel rece
Ce tremură în margini de pădure.*

*Și-am să mă duc târziu la mine-acasă,
Când viața nu-mi mai bate în fereastră,
Și în altar se-aprinde-o stea albastră,
Fior de toamnă-n via neculeasă.*

*Se lasă toamna rece și opacă,
E trist pământul ca bătrânul seara,*

*Custura vremii taie-n frunze vara
Și-o crește-n pâinea noastră cea săracă.*

VATRA FOCULUI

*A fost cândva, demult, a fost o dată...
Stăteam pe jos, ca la-nceputul lumii,
Afară, se rotea spre dealuri discul lunii
Și se prindea c-o rază de corlată.*

*Prin geamul mic, priveam spre Drumul Morii
Și-n lampă pâlpâia un strop de soare,
Ardeau tăciuni pe vatra-ncăpătoare
Și-n fum negreau, sub streșini, căpriorii.*

*Era, țin minte, sfântă sărbătoare
Și noi, copiii, așteptam pe vatră,
Strălumiți de purpura din piatră,
Să rumenească puiul din frigare.*

*Pe masa joasă, mică și curată,
Se răsturna o mămligă plină,
Ce semăna c-o aură divină;
Noi așteptam ca mama să ne-o-mpartă.*

*Trecea, târziu, prin pajiști, vântul serii
Și sus, pe cer, se-ncolonau Eroii,
Cânta-n Poiana Mare plânsul foi
O doină a pădurii și-a-nserării.*

*Eram toți șapte strânși la rădăcină,
Simțeam sub creste nevăzute piatra,*

*Iar focul încălzea nostalgic vatra
Și-n casă ne era din nou lumină...*

*C-o lingură de lemn rădeam ceaunul
Să scoatem înc-un boț de mămăligă
Și să întingem puiul prins în frigă
Cu toții șapte, unul câte unul.*

*Ne așezam apoi pe scăunele
În jurul mesei joase și rotunde,
În liniștea clipirilor profunde
Ce adunau luminile din stele.*

*În strachina cea mare, smălțuită,
Era mujdei și puiul rupt în șapte,
Mâncam tăcuți, cu gândul dus în noapte
Spre lumea doar în vise-nchipuită...*

*...S-au scurs acele vremi cu vântul serii,
În vatra cea cu focu-au ars tăciunii
Și stele-n orizonturile lumii,
Cu iernile fierbinți ale-nvierii...*

*S-au dus acele vremi ca tinerețea,
Și-n viața noastră n-or să mai apară,
Dar focul de pe vatra milenară
Își va purta prin timpuri frumusețea.*

DOR DE VIE

*Mă prinde înc-o toamnă-n plâns de vreme,
Alerg din nou spre satul stins de noapte,
Pe visurile aspre și uscate
Se scutur frunze, se-nfrunzesc poeme.*

*Mă duc în deal, un loc de-odinioară,
Un vârf de ac în gămălia lumii,
Un strop de rouă-n universul brumii,
O amintire dulce și amară.*

*De sus, din deal, la fel mi-apare satul,
Îl știu, îl văd, îmi umple toată viața
Cum stelele își preaumplu dimineața
Acolo, sus, unde scoboară-naltul.*

*Fac focul mare, ard în flăcări zborul,
Se trece-n cerul nopții-ncet dogoarea,
Arzimile despică depărtarea
Și-n gândul meu se cuibărește dorul...*

*... Demult, veneam aici, în seri, cu mama,
Stăteam la vie, strânși de-nfrigurare,
Coceam porumb la jarul plin de soare,
Și ne-alungam cu câte-un cântec teama.*

*Trecea prin aer, trist, o rugăciune,
Și-n foc se-nfiora o-luminare,*

*Veneau de undeva, din depărtare,
Atâtea visuri câte sunt pe lume.*

*Le ascultam și le dădeam crezare
Și adormeam când se stingeau tăciunii,
Cu gândurile prinse-n vraja lumii,
Cu temerea de-o lume schimbătoare.*

*Scânteile se prefăceau în stele
Și focuri se stingeau ca o visare,
Pe Dealul Viilor era din nou răcoare
Și satul adormea sub streșini de nuiele.*

*Închipuiam o lume de departe,
Alcătuire din frânturi de lume,
Imagini dintr-o carte fără nume
Din satul meu neștiutor de carte.*

*Există însă-n toate o-nțelepciune,
Precum lumina într-un miez de noapte,
Precum o noapte-n zile-luminate,
Precum un soare ce în zori apune...*

*...Mă tot gândesc la drumul meu din mine,
La viața străzii din orașul mare,
La casele acelea-ncăpătoare
În care nu te simți acas' la tine.*

*Un sat nu este-o lume trecătoare,
Ci spațiul plin, un loc sub cer, o grindă,
Un prag, o curte-n iarbă și o tindă,
Te-ntorci la el, mereu, ca la izvoare.*

*Aș vrea să fiu din nou în capul viei,
Să-mi stâmpăr focul anilor din zare,
Iar cerul meu s-aprindă din uitare
Acel luceafăr drag copilăriei.*

*Dar nu mai am nici focul și nici via,
O vreme rea le-a-nmormântat pe viață,
În cimitir, un clopot, azi, îngheață
Zăpada ce mi-a nins copilăria.*

*Un dor adânc de vie neculeasă
Îmi bate-n poartă ca un vis de toamnă,
Iar glasul amintirilor mă-ndeamnă
Să-mi caut satul, să mă chem acasă.*

31 octombrie 1997

DIN NOU

*Și am s-o iau din nou, prin colb, la drum,
În căutarea timpului pierdut,
În regăsirea celui ce-a trecut
Ca o speranță-n gândul meu de-acum.*

*Am să tot merg ca-n nopți un somnambul
Și am să urc pe case și pe nori
Din miez de noapte până-n prag de zori
C-un sentiment malefic și credul.*

*Voi resimți prin trup același vânt
Și-oi tremura de teamă și de lumi,
De oameni răi ca și de oameni buni,
De tot ce mișcă astăzi pe pământ.*

*Și-am să mă-ntorc acasă din umblat,
Să bat la poartă trist și abătut
Și să-mi deschidă ușa un trecut
Pe care l-am trăit și l-am uitat.*

CANICULĂ BARBARĂ

*Se-aprind în noi pădurile de soare
Și caii mor de sete-ntre stânoage,
Ar trebui un preot să se roage
Să fie iarăși pe pământ răcoare.*

*Aș vrea s-o iau spre nord, pe vreo cărare,
Și caii să-i adap la polul lumii
Și să-i hrănesc, ca-n basme, cu tăciunii
Aprinși în ieslea iernilor polare.*

*Dar mă opresc pitonii de căldură
Și vipere ce-și mușcă cerul gurii,
Adorm copacii-n arșița pădurii
Și caii zac setoși de-ncurătură.*

*Se strâmbă lumea de atâta soare,
Iar câinii dorm când caii nu visează,
În ieslea lor doar mânjii mai nechează
A vreme dusă-n norduri la răcoare.*

*Mi-e dor măcar de-o oră fără soare,
Cu cai care să iasă din stânoage
Și c-un prelat la ceruri să se roage
Să fie iarăși pe pământ răcoare.*

Covasna, 07 august 2000

ECOUI

*A trecut un an de când am fost aici,
Pe litoralul plin de lujeri,
Înstrămoștenit de luceferi
Și dezmoștenit de licurici.*

*A trecut un an, sau, poate, un veac,
Nu-mi mai aduc aminte,
Amintirile s-au îngrijorat
De atâta neumblat
Și s-au pierdut.*

*S-a scurs un an, și marea nu-mi mai pare la fel,
Timpul n-a trecut peste nimeni,
Oglinzile s-au spart,
Valurile au încremenit
În veșnica lor mișcare.*

*Sau poate că n-a trecut nici un minut,
Toate sunt așa cum au fost
Și cum trebuie să fie totul
În lumea amăgirilor
Și-a amintirilor...*

APUNE FEMEIA

*Coboară-nserarea în baruri de noapte,
Orașul și-aprinde pe străzi felinare,
Și urcă lumina-n veștminte sumare
Cu fete-n localuri și-ardori aromate.*

*Acasă la mine sunt timpuri rupestre,
Și dorm, sus, pe ziduri, din vară, țânțarii.
Îmi caut o cârpă să-mi șterg ochelarii,
Și-un teanc de ziare să-l pun la ferestre.*

*Mă arde lumina prin senzori de gheață
Și-o cobră se bate pe-un geam c-o mangustă,
Aș vrea doar o coapsă s-o simt sub o fustă
Și-un sân de femeie ce ochiul răsfață.*

*Dar toate acestea-s dorințe banale,
Cresc fete prin baruri ca iarba-n poiană
Și-n toate se arde aceeași nirvană
Din zile-înnoptate, din nopți infernale.*

*Urgii sexuale plătite c-o bere,
Puștoaice nutrite din sfinte fecioare,
Nectare-n pocaluri, iubiri trecătoare
Și dansuri pe vetre de nori și mistere.*

*Las gândul s-alerge prin spații de gheață,
Căldura zăpezii mă cheamă pe-o plajă,*

*Iar barul de noapte mă umple de-o vrajă
Ce domină lumea: iubirea de piață.*

*Târziu, când bat zorii, ascund sub prag cheia,
Pe străzile iernii mai ard felinare,
În baruri de noapte se-aprind dansatoare
Și-n toate acestea apune femeia.*

*Turnu Severin,
12 ianuarie 2000,*

AM FOST DIN NOU ACOLO

*Și-am fost din nou acolo, sus, în creier,
Și-am înțeles ce-nseamnă nemurirea,
Când îmi găsesc prin lacrimi fericirea
Și viscolul din mine îl cutreier.*

*Și-am fost din nou pe dealul dintre dealuri,
Când inima în tâmple-mi tot mai bate,
Când dorul se stârnește pe-nserate
Ca vântul care şuieră-n portaluri.*

*Și-am fost din nou acolo, la răscruce,
Să mă sfârâm în drumurile lumii
Și să mă scald în vânturi, ca nebunii,
Prin vremea care vine și se duce.*

*Și-am fost din nou la mine, în cetate,
Să simt asediul lupilor de mâine,
Să urlu sau să latru ca un câine
Legat la poarta nopților furate.*

LUMI

*Ard păduri pe dealuri, sub arzimi de vară,
Sufletul se strânge ars de dorul ierbii,
Pasc în jaruri nude, printre jerbe, cerbii
Și-n clepsidra nopții curge o Sahară.*

*Cresc torente limpezi din strânsuri letale,
ADN-ul vieții-și prinde-n păr catena,
Roma tot mai speră să-și supună-Atena,
Muntele să-și urce, sus pe pisc, o vale.*

*Ard păduri sub stele, nopțile-s nebune,
Un verset clipește singular pe-o cruce:
Din pământ se naște, în pământ se duce
Tot ce-nseamnă viață, tot ce-nseamnă lume.*

*Focul ce distruge-nseamnă totuși viață,
Spiritul pădurii va-nvia-ntr-o floare,
Ziua trece-n noapte c-un apus de soare
Și renaște-un soare mâine dimineață.*

NUD

*Mă uit la tine, te dezbrac în fel și chip,
Dar nu te văd nici plină și nici goală,
Mi-s ochii plini cu zgură și cu smoală
Și, ce-i mai rău, nu văd cu ei nimic.*

*Te dezvelesc de rochia-nflorată,
Aș vrea să fii așa cum ești născută
Și cum pe sub veștimente ești crescută,
Ca sâmburele-n nuca înghiocată.*

*De-aș reuși, te-aș scoate dintre seve,
Te-aș contopi cu marea plumburie,
Te-aș înveli c-un strugure din vie
Și-ai fi din nou ca prima dintre Eve.*

*Ți-aș dezlega din sâni filosofia,
Te-aș propulsa în lumi nemăsurate,
Să te-mplinești ca ochii verzi din noapte
Și-n ce-ți spun ei să-ți cauți bucuria.*

*Tot ce-i frumos, adesea-n nopți se vede
Cu ochii din adânc ce-s orbi în toate,
Cu inima ce ritmul lumii-l bate,
Cu viața care vede ce nu crede.*

ORAȘUL

*Recaut orașul pe-un strop de-amintire,
În ochi mai persistă, uitate, imagini,
Se zbat într-o carte, golită-ntre pagini,
Aceleași cuvinte, aceeași iubire.*

*Îmi las soarta prinsă, c-o brumă, de zare,
Mă scutur prin vânturi de molii bătrâne,
Mă iert în lumină de gânduri păgâne,
Iubiri de o clipă, muriri trecătoare.*

*Sunt toate acolo, păstrate-ntr-o ceață,
Cu doruri secate prin iernile ninse,
Cu sloiuri de magmă în norduri aprinse,
Și stinse-n apusuri cu focuri de gheață...*

*Trăiam, într-o vreme, iubiri și castele
Cu turnuri înalte, lumini colorate,
Cu visuri de aur, cu flori parfumate
Și vânturi ce-aruncă nisipuri pe ele...*

*O lume de abur, de fum, de nirvana,
Aisberguri toride, oceane-n cuvinte,
Banchize-nghețate pe plaja fierbinte,
Cuptoare în fiorduri, o fata morgana...*

*Îmi port singur pașii de drumuri umbrate,
Condamn la-ntuneric lumini și mistere,*

*Ajung iar sub zarea trecută-n tăcere
Și-mi caut orașul prin lumi sfărâmate.*

*Îl văd, printre dealuri, pe margini de ape,
Cuprins de lumina albită de doruri,
Ascuns pe sub zarea strivită de zboruri,
Atât de departe, atât de aproape...*

*Orașul se doarme același în mine,
Îl las să respire prin nările lunii,
Să-l ardă-n fuioare, prin noapte, tăciunii
Să-l scalde-n nisipuri torente divine.*

*Aceleași străduțe cu fete și stele,
Se rup de pe ramuri ca merele coapte,
Reies din uitare ca zorii din noapte
Și-apun în lumină ca noaptea din ele.*

*Las pașii să-mi umble sub cerul albastru,
Recaut orașul, un loc fără sine,
Sunt iarăși pe drumuri, sunt eu dus de mine,
Și-n toiul mulțimii, mă simt un sihastru.*

MUNTELE TĂCERII

*Mai bate vântul c-un oftat de seară,
Dar somnul nu se-așterne peste pleoape,
Se-adună doru-n scormonit de ape
Și arde-n sobă soarele de-afară.*

*M-aș duce iar pe Muntele Tăcerii
S-ascult povestea spusă-n necuvinte,
Sub piatra rece, inima fierbinte,
Prin iarna lumii, bate miezul verii.*

*În cort aprind târziu o lumânare,
Sunt obosit, mă dor adânc toți norii,
Îi simt cum simte casa căpriorii
Sub viscolul ce vine din uitare.*

*Am amintiri, și toate sunt ruine,
Soldați al pătimirilor amare,
Înalț cu ei o rugă din altare
Pentru cei morți pe muntele din mine.*

*Las soarta lumii s-o-mplinească altul,
Și urc din nou pe Muntele Tăcerii
S-aștept sclipirea zorilor Uitării
Acolo, sus, unde scoboară-naltul.*

SOARTA

*Aștept demult să înflorească crinul,
Parfum distins al serilor de vară,
Să-ți simt răcoarea vântului de seară,
Cu părul tău să-mi împletesc destinul.*

*Pe sânii mici să-mi împlinesc sărutul,
În ochii tăi să văd arzimea lumii,
Și-un foc s-aprind în arca-nțelepciunii
Ca să se-nceapă viața cu-nceputul.*

*Pe patul nins să arzi ca o chemare,
Să mă topesc la focul tău din șoapte,
Să fie soare-n miezul plin de noapte
Și dragostea să-ți fie arzătoare.*

*Te simt făcută din splendori bizare,
Nectar preaplin de floare neculeasă,
Tu ești chemarea dorului de-acasă
Și lacrima ce vine din izvoare.*

*Când te ating, mă răscolește vântul,
Îmi bat în poartă gânduri alungate,
Și inima iubirii-n tâmpile-mi bate,
Iar cerul se unește cu pământul.*

Prea multă iarnă astăzi ne desparte,

*Prea multe bariere ne subjugă,
Iar ce-i frumos mereu e pus pe fugă
Ca soarta care vine de departe.*

*Ești prea frumoasă ca să pieri în stele,
Lumina cea din tine-i mult mai tare,
Tu arzi tot ce înseamnă depărtare
Și-aprinzi fiori în nopțile din ele.*

*Și chiar de-ai fi doar clipă de iubire
Peste-un ocean de ere sucombate,
Ai presăra un strop de-eternitate
Pe-un orizont de-albastră nemurire.*

*Și-ai fi, la fel, frumoasă, inocentă,
Cu ochii tăi ce sting lumina lunii,
Cu licurici ce zboară ca lăstunii
Sub zarea de iluzii remanentă.*

*Ai face-un rai din dragostea furată,
O umbră în deșertul plin de soare,
Și soare pentru iernile polare,
Sau vis ce nu se uită niciodată.*

*Și-ai fi din nou ce-ai fost mereu în toate,
Pe trupul sfânt ți-ai tatua ideea,
Și-ai re-nvia ce este-n noi Femeia
Pe lumea asta plină de păcate:*

*Seninul ce ucide-nseninarea,
Lumina ce ucide luminarea,
Amurgul care mângâie-nserarea,
Iubirea ce alintă-nsingurarea,
Sărutul ce sărută sărutarea,
Chemarea ce topește depărtarea,
Chibritul ce aprinde lumânarea.*

TIMP

*Și de-aș pleca vreodată mai departe,
Aș face-o singur într-o zi de lume
Când toate nălucirile-s nebune
Și drumurile noastre-s frunze moarte.*

*Și de-am să plec vreodată din uitare,
Am să m-alung cu pietre prețioase
Să-mi fie dor de vremile rămase
În clipa grea dintr-un apus de soare.*

*Și dac-ar fi să plec din mângâiere,
Să-mi murmur visul unui pierde vară,
Aș face-o trist în mugurit de seară
Și m-aș sfârși ca timpul în tăcere.*

*Și dac-ar fi să plec din vreo cetate,
Aș lua cu mine toamna dintre ziduri,
Ascunsă-n focul verilor din mituri
Și m-aș simți robit de libertate.*

*Și de-am să plec cândva de unde-i bine,
Nealungat de lumile trecute,
Am să mă rog la stelele pierdute
Să-mi dea seninul cerului din mine.*

*Aș scotoci prin doruri neumbrate
Și m-aș simți sărac prin bogăție,*

*Într-un palat cu sute de sicrie,
Învins de-aceeași sacră bunătate.*

VINUL

*Se-mbătrânește vinul de-așteptare
Și-adoarme strâmt în pivnița pustie,
Iar sus, pe deal, în strugurii din vie
Se-adună altu-n șprenguit de soare.*

*Îl știu acolo aghiasmat și-alpestru,
Asfixiat de-amurguri și de viață
Și limpezit de-aceeași dimineață,
Infanterist al chinului terestru.*

*Mă bat cu el din vremuri milenare,
De când eram Zamolxe, zeul dac,
De când făceam ce știu și azi să fac
În calea năvălirilor barbare.*

*Mai rup din mine dorul de plecare
Și-l tot usuc la foc, în vatra viei,
Îmi strâng, prin nori, miasmele câmpiei
Și mă mai plou cu ele-n înserare.*

*Revin plecând cu-aceeași reverie,
Nu pot s-adorm departe de izvoare,
Un strop de-ntunecată depărtare
Mă-ntoarce iar la prima veșnicie.*

*Mai simt fiorul dorului din vreme,
Încerc, cu el, toiag, să urc la vie,*

*Și-n pivnița a tot ce-a fost să fie
Mă-mbăt adânc c-o cană de poeme.*

IREVERSIBILITATE

*Ești rece ca o moartă-n zi de vară
Și nu știi de ți-e cald sau prea răcoare,
De-aduci zăpezi sau străluciri de soare,
De vrei arzimi sau dragoste polară.*

*Ești rece ca Statuia Libertății,
Crescută în ocean, printre balene,
Cu spaimetele din trupuri de sirene,
Cu banii luați din contul pietății.*

*Aș vrea să te-ncălzesc c-o vodcă mare
Și să te scap de iad c-o vorbă rară,
Să-ți construiesc o aură solară
De fostă și uitată dansatoare.*

*Dar știi de-acum că asta-i utopie,
Că nu mai poți să fii ce-ai fost odată,
Că nu mai ești demult o simplă fată,
În loc de lacrimi, ai în ochi leșie.*

*Ești goală ca o toamnă timpurie
Și-ți stingi încet luminile din viață,
Iar noaptea te aruncă-n dimineață
O dansatoare rece și pustie...*

NICĂIERI

*Cu ochii niciodată n-am văzut
Și nici nu cred că mai am ochi acum,
Am fost mereu suit pe-un stâlp de fum
Și-am existat așa cum s-a putut.*

*De ce s-accept să cred în rugăciuni?
De ce să știu că sunt un adormit,
Murdar de-un vis mereu neîmplinit
Și plin de ochi din lada cu minciuni?*

*Chiar liliac de-aș fi, m-aș duce-n zori
În podul unei case de nebuni
Să mă-înarmez cu aripi de lăstuni
Și să mă caut printre căpriori.*

*E mult mai simplă viața când n-o vezi...
În lumea ei uitată-ntre tăceri,
Nu-ți afli locul singur nicăieri...
Ești pomul care crește-ntre livezi.*

L'OMBRE DU SOLEIL

*Dans l'ombre du soleil il fait beau temps
Et je m'en vais comme un regret vivant
Qu'on y arrache et jette dans l'aile du vent,
Mais, dans mon cœur, il fait, par toi, printemps*

*Dans l'ombre du mon cœur il fait la glace
Et je recherche en moi tremblant ma place
Qu'on, sur la neige d'étoile, parfois, remplace
Tous ceux qui, dans les âmes, se ramassent.*

*Dans l'ombre de ma vie il pleut parfois
Et je m'abrite par la tristesse en moi,
L'amour s'éloigne et les regrets me voient
Et moi j'espère d'avoir une rêve sur toi*

*C'est l'ombre du soleil qui cache l'amour,
On cherche en nous, parmi les nuages, le jour,
Mais dans le monde reviendra toujours
La lumière de l'ombre des bons jours.*

*George Văduva,
București, 2004*

FĂRĂ TIMP

*Las timpul să-și facă, în zori, harachiri
Și scot din cuvinte strânsuri de departe,
Tăcerile lumii bat clopote sparte
Și-nvață irozii tabela-nmulțirii.*

*Las timpul să-și doarmă nesomnul muririi,
Cruzimea îndeamnă la altă cruzime,
Cea veche se trece în cea care vine
Și toate se-adună-n clepsidra pieirii.*

*Cad inmuri răpuse de săbii ciudate
Și cresc în cucuie castele de plută,
Socrații-și dau duhul sorbiți de cucută
Și cerul coboară-n cuvinte uitate.*

*Mi-e dor de seninuri, în mine-i furtună,
Tot răul planetei se-adună la bine,
Iar eul se-nchide-n caverna din sine
Și pasc liberi caii prin iarba nebună.*

*Mă-mbrac doar cu gândul rămas fără casă,
Culeg fructul lumii din pomul de iarnă,
Zăpada din zodii începe să cearnă
Monade de gheață pe fața de masă.*

*Ies singur din timpul murit pe podele,
Iau inima-n cârcă și plec la plimbare,*

*Îmi pun în timpane cuvinte sumare
Și sting prin cotloane lumina din stele.*

*Adun în silabe omătul din viață,
În peșteri dorm urșii visând la mâncare,
Mă bat prin istorii cu sensuri barbare
Și-mi fac altă lume din sloiuri de gheață.*

*George Văduva,
București, 2004*

URLĂ LUPII

*Când urlă lupii-i vreme de pădure,
Când urlă câinii-i timp de lupi feroce
Din vremea confruntărilor atroce
Când stăpâneau pădurile mahmure.*

*Toți lupii urlă-a haită ancestrală,
Și câinii urlă tot la fel, cu toții,
Precum ursita lumii-n gheara morții
Sau moartea-n mușcăturile de fiară.*

*Toții câinii lumii-au fost odată fiare,
I-au sfâșiat pe oameni prin caverne,
Și și-au crezut puterile eterne,
Prin curtea supraplină de mioare.*

*Mai sunt și câini ce urlă dar nu mușcă
Și lupi ce-ar vrea să fie pui de câine,
Și-n loc de oi să-nghită coji de pâine,
Iar ca bârlog să aibă doar o cușcă.*

*Același urllet trece azi în mâine,
E vremea urlătorilor de-afară,
Când omul și-amintește că e fiară
Și crudul lup devine pui câine.*

*Azi, din fotolii moi și parfumate,
Râd câinii, fascinați de stâlpii lumii,*

*De boși ce se sfâșie ca nebunii,
Ei, noii lupi ai junglei elevate.*

4 ianuarie 2001

CONSTATARE

*N-aș vrea să sap în nori cu târnăcopul,
Nici în trecut eu n-aș mai vrea să caut,
Dar aș cânta din frunză și din flaut
Și-n alte zări mi-aș îndrepta norocul.*

*Nu l-aș struni, el n-are nici o vină,
Dar l-aș purta ca un Sisif prin toate,
Târându-mă prin timpuri blestemate
Ca un ortac, prin galerii, în mină.*

*M-aș condamna să-mi port pe umeri cruce
Și să mă rog la viermii de mătase
Ca firul inocenței să mi-l lase
Să merg cu el pe unde el m-o duce,*

*Să-mi regăsesc pe drumuri plânsul vieții
Prin răscoliri de lumi și oseminte,
Să-mi pun în bernă crezul în cuvinte
Și să-l apun în pragul dimineții...*

*Atâta soare-i de cărat în case
Prin geamul plin de suflete opace,
Cu zâmbetul mireselelor stângace,
Și foșnetul din rochii de mătase...*

*Nu mai sunt bun de cărături bizare...
Mi-am luat cu mine-n cârcă oborocul*

*Și-am pus în el tot ce mai am: norocul
De nori care să ardă peste soare.*

*Deci nici aici nu-mi pot afla vreo soartă,
Răstimpul de zâmbiri s-a dus acasă
Și mi-a lăsat ce piaza rea îți lasă
Blestemul de-a fi viu în lumea moartă.*

*Dar știu acum c-așa a fost să fie,
N-o să mai ard ca un martir pe ruguri,
N-o să-mi mai port serenitatea-n muguri
Și nici norocul mort în lumea vie.*

19 ianuarie 2001

M-ALUNG DIN TIMP

*M-alung din timp, sunt gol de viața mea,
A tot plouat prin sufletul de vânt
Și s-au culcat stejarii la pământ
Tot așteptând să treacă vremea rea.*

*M-alung din ev, sunt plin de-acel păcat,
L-am tot cărat cu mine peste timp,
Și m-am hrănit cu gândul c-am să-l schimb,
Știind mereu ce astăzi am uitat.*

*M-alung din gând, sunt iar ce-am fost și ieri,
Un rătăcit prin dorul ne-nțeles,
Un exilat din omul recules
Și nu-mi mai aflu rostul nicăieri.*

*M-alung din somn, nu-i vreme de visat,
Vor fi furtuni în apa din pahar
Și voi fugi cu sufletul pe jar
Ca orice om din sine alungat.*

10 ianuarie 2001

FRUNZA

*S-a stins lumina-n plin apus de vară
Și-o noapte-n miez de ziuă s-a aprins.
Nu pot dormi de-atâta paradis,
Nu pot fi treaz de-atâta somn de-afară.*

*Mă ard fiori de-atâta-nfiorare,
E plin de vise mari un suflet gol,
Conjug un verb cu timpuri de nămol,
Și cresc fântâni pe cioburi de ulcioare.*

*Madone sorb ardori din vinul tare,
Iar viile culese din bătrâni
Le pun ca biberoane-n loc de sâni
Să sugă pruncii seve ancestrale.*

*Mă las purtat de gânduri arzătoare
Și-o Evă-mi face semne să mă duc;
Mă uit prin ea, cu ochii de uituc,
La via frunzei prinsă-ntre picioare.*

*Mă rog să-nceapă-o toamnă ruginie,
Să zboare vântul frunzele târzii,
Să mă-nvelesc cu Eve timpurii
Momite-n pat cu strugurii din vie.*

*Și, când o fi ce va mai fi să fie,
Să mă trezesc năuc de-atâta somn,*

*În haine noi, de condamnat la domn
Și să mă mângâi singur pe chelie*

*Ca vântul printre crengile-unui pom,
Îmbogățit c-o inimă pustie,
Damnată printre strugurii din vie
Să crească-n Eve sâmburii de om.*

EUL MEU

*Și nu știu ce m-aș face fără mine...
M-aș duce-n spații din lumina rece
Și m-aș simți ca omul care trece
Cu trupul gol prin teamă și rușine.*

*Dar, fără mine, lumea n-ar fi lume,
Ci doar o existență oarecare,
Ce nici n-alintă viața, nici n-o doare,
Ci doar ocupă locul unui nume...*

*Nu-mi pun nădejdea-n oameni de zăpadă,
Nu-mi cumpăr gheață-n loc de briliante,
Nu mă armez cu-ncărcături brizante,
Ci doar c-un Eu ce-l vreau a ști să vadă.*

*Azi nu mai pun pariu pe lucru-n sine,
Nu-l fac pe Kant ruleta cea rusească,
Dar cred ca Eul meu să izbucnească
În orice rău și-n fiecare bine.*

RUGĂCIUNE

*Sunt clipe-n care viața-i doar coșmare
Ce lanț se țin, ca un blestem în toate,
Și nu poți ști de sunt adevărate
Sau doar un vis urât ce-n zori dispare.*

*Te arde timpul, cauți o scăpare,
Te muști de deget, vrei să ieși din vise,
Dar drumurile toate-ți sunt închise,
Iar degetul mușcat atunci te doare.*

*Deci nu visezi, ești în realitate
Și trebuie să-accepti ce ți se-ntâmplă,
Îți bate inima durerea-n tâmplă
Și lacrimile toate-ți sunt secate.*

*Nu poți să plângi și nici să râzi de tine,
Nu-ți afli vină, nici justificare,
Dar toate sunt atâta de bizare
Că nu mai simți nimic: nici rău, nici bine.*

*Te rogi la Dumnezeu să-ți dea lumină,
Să-ți ierte bănuitele păcate,
Să poți gândi la cele întâmplate,
La timpul bun ce va mai ști să vină,*

*Să ieși din îndoiala cea amară,
Să spui că toate s-or sfârși odată*

*Și-ți va fi iarăși inima curată
Scăpată de-a blestemelor povară.*

PLOU

*Eu plou că-s ploaie din ploile ce plou,
Îmi plou din cer o ploaie de azur,
Îmi fac lacustre stelele din jur
Și-n zori cu ploaia mă-nfășor din nou.*

*Re-plou adânc ca ploile din ere,
Mă prind de-nalt c-un arc de curcubeu
Și mă-mpresor c-o aură de zeu
Ca să-mi certific ploile din sere.*

*Am să-mi renasc izvoarele de munte,
Să-mi plou cu ele holdele de grâu,
Am să mă-mbăt cu apele de râu
Și am să-mi plou sudoarea de pe frunte.*

*Căci ploaia plouă-n lumi aceeași farsă
Și ploile sunt toate furtuni aduse-n noi,
Furnici ce se revoltă-n mușuroi
Și lumea peste margini o revarsă.*

ANTINOMIE

*Noaptea crește-n noi ce ziua ne refuză,
Somnul este-o zare care-n zare moare,
La apusul zilei soarele tresare...
Toată viața noastră-i ternă și confuză.*

*Tenia se prinde-n mațe cu ventuze,
Lumea-și crește-n lume-o lume parazită,
Sfintele fecioare-s toate o ispită,
Marea-și poartă-n valuri valuri de meduze.*

*Pajiștea cu vise-i plină de havuze,
În palate Terra-și strânge ticăloșii,
Zac savanții-n stradă, singuri, ca leproșii,
Cinstea-i condamnată șansa să-și refuze.*

*Boșii-s în tribune, fanii la peluze,
Viața-i împărțită-n lege și-n nelege,
Când, cu lacrimi semeni, nu mai poți culege...
Plânge amăgirea-n zâmbetul pe buze.*

*Lumea-i rânduită în nerânduială,
Ce-i urât adesea mai frumos îți pare,
Ce-i frumos în viață în urât dispare,
Cinstea cu hoția cade la-nvoială.*

*Lumea-i pentru lume aur și povară,
Pe sub ape limpezi colcăie rechinii,*

*Verdele ascunde-n ramuri mărăcinii,
Oamenii-s neoameni, viața-i o ocară...*

*Dar nimic pe lume nu e nou sub soare,
Nu trăim în viață decât doar o viață,
Apele, în iarnă, sunt un sloi de gheață,
Soarta-i când parșivă, când fermecătoare.*

ÎNĂLȚARE

*Repun pe rol o veche îndoială
Din lumea cu iluzii ciopârțită,
Îmbrac o haină ruptă și-nvechită
Și reînvăț ce n-am știut la școală.*

*Dar mă-ndoiesc de-așa învățatură,
Memoria-i o carte cu de toate
Cu fel de fel de lucruri refulate
În nori de vânt și-n lipsa de măsură.*

*De-aceea, vreau acum să-mi uit uitarea,
Să nu-mi pot aminti ce va să vie
Și nici să aflu ce n-a fost să fie
Când lumea-și blestema eliberarea.*

*Am să-mi aleg din toate doar o scuză
Că nu mai pot să fiu ce-am fost o dată,
Când lumea se știa nevinovată
De-acuza de-a fi ternă și confuză.*

*Și am să bat la ușa împăcării
Cu turnul de sub ceasul din cetate,
Când miezul vieții nemurirea-l bate
Pentru cei morți la porțile-nălțării.*

CE LUME!

*Ce lume amețită și bizară!
Și cum se-nvârte ea ca roata morii,
Și cum își moare ea în vieți feciorii
Prin iarna albă, rece și amară!*

*Dar cât de alb mai este albul lumii?
Cât adevăr mai este-n cele spuse
Și câte interese-s suprapuse
Pe-acel răboj din arca-nțelepciunii?!*

*Ce lume insensibilă și rece
La suferințe, lacrimi, tragedii,
Și cum se rupe ea de armonii
Ca vântul care vine, care trece!*

*Ce lume îmbâcsită de slogane
Și beată de parfumuri egoiste
Crescute în clepsidre altruiste
Și disputate-n târg și pe maidane!*

*Ce lume a nelumii azi răzbate
Și crește-n mediul ei de bogăție
Doar prinți prea supraplini de-mpărăție
Și dornici de săracele din sate!*

*O lume de-adevăruri masacrate,
O lume de iluzii și credințe...*

*Un iarmaroc de jafuri și sentințe
Te face slugă-n propria-ți cetate.*

LA UN SFÂRȘIT DE DRUM

*Se-ncheie o zidire, se vrea a fi o casă,
I-am fost fidel constructor și-am încheiat lucrarea,
Aș vrea să-ncep o alta, să-i simt din nou suflarea,
Căci patima zidirii pe inimă m-apasă.*

*Se termină o viață, și orice om o știe,
Iar steaua lui coboară din cer senin de noapte,
Pe ulița cu doruri, același pas străbate,
Prin frunza amintirii, o pajiște pustie.*

*La capătul de drum mă-ntorc iar să mai văd drumul,
Am mers pe-o vreme aspră, o mai resimt și-acuma...
Se-anunță toamnă rece, mi-a curs pe tâmpile bruma
Și dintr-o vară-a vieții a mai rămas parfumul.*

*Las în uitare totul, mă-ntorc la mine singur,
E o tăcere-adâncă-n prelucile-nserării,
Cobor din nou un munte cu liniștea urcării,
Din toate acele glasuri, n-a mai rămas un murmur.*

*La un sfârșit de zare, începe altă zare,
Pe culmile de-atunci mai suie numai dorul,
Pe soarele de ieri se-așterne-acuma norul...
Nimic nu-i veșnic, toate-s pe lume trecătoare.*

*Dar orice fapt de seară ascunde-o dimineață,
Speranța va renaște în răsărit de soare,*

*În picături de rouă va fi din nou răcoare,
Și mă cuprinde iarăși un dor nebun de viață.*

CE-A MAI RĂMAS

*În vremurile aspre și barbare
Ce vin din spații goale și opace,
Mor caii hergheliilor sărace
Și zac izvoare-n bolnăvimi bizare.*

*Coboară ceața peste-un hârb de viață
Și mor lăstunii copleșiți de găze...
Prin case-ndoliate și confuze,
Se lasă noaptea-n plină dimineață.*

*În scâfârlia lumii sunt de toate...
Pe-un caldarâm cu râme stafidite
Se-adună câinii-n haite ostenite
Și latră-a ciură și pustietate...*

*Stăpânii au murit cum mor fachirii,
Reîncarnați tot în stăpâni de lume,
Și decorați cu gropile nebune
Să aibă-acces în spațiul nemuririi.*

*Zac peștii pe-un morman de sticle sparte
Și cerul se dosește prin betoane,
Se bat în palma timpului piroane
Si răstignesc pe-o cruce frunze moarte.*

*Coboară zarea-n peșteri ferecate...
Și-n hăuri de tăceri și murdărie,*

*Cu râuri de gunoaie și leșie,
Se spală lumea asta de păcate.*

CE MAI AVEM

*Tot ce-i al meu s-a scurs în ce-i al nostru,
Într-un abis care înseamnă NOI,
Negarea-i astăzi ultim mușuroi
Ce-aduce-n noi condiția de monstru.*

*Puterea umilește și omoară,
Că asta-i rostul marilor puteri:
Să crească-n lume lacrimi și dureri
Și să-i aducă omului ocară.*

*Nu-i vremea năvălirilor barbare...
Sunt astăzi alte vremi pe-aceleași glii
Și alți barbariucid acum copii,
Cu drept la genocid și la teroare.*

*Ce-i azi în noi a fost la fel și-atuncea,
Căci vina lumii-i tot în cei umili
Ce nu sunt homo și nici pedofili,
Ci doar o gloată care-și poartă crucea.*

*O masă multiformă și bizară,
Culori mutante, bale și noroi,
O lume care caută-n gunoi...
E tot ce mai avem acum în țară...*

București, martie 2000

ROBIE-N LIBERTATE

*Salvez curajul lumii din mortul mort de frică,
Nu vreau s-aprind coșmaruri în nopți târzii și-n stele,
Nu vreau s-aștept speranța trezirilor rebele
Și nici să-mi plâng de milă când viața se complică.*

*Atâta lume astăzi mă bagă și mă scoate,
Cuvintele sunt gloanțe, iar gurile-s pistoale,
În centrele urbane se-nalță mahalale
Și ceasul bramburelii în turnul Babel bate.*

*Mă rătăcesc prin casă, deși-s acas' la mine,
Îmi aflu strămbătura în zâmbetul pe buze
Și-mi duc prin vânturi oarbe privirile havuze
Din ochiul ce nu vede ce-i rău și nici ce-i bine.*

*Am drept nedrept la toate, la ură și iubire,
Îmi fac, în loc de garduri, suiri și tobogane,
Îmi trec în topul vremii malefice maidane
Și din valori îmi caut motiv de schingiuire.*

*Teroarea se-ncălzește la nopți de fericire,
În iernile polare zac inimile-aprinse
Și-s vii în cimitire frumoasele ucise
Ce-și varsă-n văzul lumii lighene de iubire.*

*Nu vreau să dorm în stele, e toamnă și-i răcoare,
Mai am de mers în mine un drum fără răscruce,*

*Și nu știu nici cum este, nu știu nici unde duce,
Ci doar că este-un drum ce-și caută o zare...*

*Consimt ce mi se cere cu propria-mi semnare,
Pe post de libertate vreau temnița dreptății,
Și-n loc de cer albastru vreau bolțile cetății
Sub care să-mi astâmpăr instinctele sumare.*

*Când lumea-mi toarnă ură-n paharele iubirii,
Și dorul mi se trece amnezic în iluzii,
Când timpul se permută-n satrapice infuzii
Nu pot să-mi joc la zaruri speranța nălucirii.*

*Mă simt un orb în noapte, un nou Hristos pe-o cruce,
Măciuci de foc îmi sparg incandescente glasul,
În numele dreptății îmi chem la bară ceasul
Din timpul rău ce vine și tot așa se duce.*

*Mă izolez în turnul din nopțile furate,
Îmi simt damnat consensul pe veci la-ncețoșare
Deschid, cu dreptul vieții, o poartă de-nchisoare
Și-n temnița din mine-s robii de libertate.*

București, 15 aprilie 2001

TRISTEȚE

*Sunt trist și gol de lume, durerile m-apasă,
Luminile din noapte mă ard precum o rană,
Erup vulcane stinse prin iarba din savană
Și-s singure-n uitare iubirile de-acasă.*

*Adorm târziu în curte, mă-nveșmântez cu vise
Pe crucea nemuririi mai răstignesc o moarte,
Bat clopote-n biserici prin geamurile sparte,
Și-mi chem un dor de ducă prin ușile închise...*

*Cobor un nor pe coastă și latru trist la lună,
Sunt câinele de pază al nopților din stele,
Mă învelesc cu rugul luminilor rebele
Aprinse-n dimineață ca soarele s-apună.*

*M-ascund în strălucirea steluțelor de mare,
Aș vrea să sorb căldura din apele-nghetate,
În sloiurile lumii zac verile uscate
Și trec drept fortărețe zidirile fumare.*

27 aprilie 2001, București

CONDIȚIE UMANA

*Nu ești murit atunci când moartea
Te trece-n alte lumi mai bune,
Nici când vreo boală te răpune;
Ești mort atunci când cauți moartea.*

*Nu ești mai viu când vreo minune
Îți dă speranța de trăire,
Sau când o nouă amăgire
Te duce-n vremurile bune.*

*Ești viu atunci când cresc din tine
Izvoare apelor secate
Și seve frunzelor uscate,
Surâs în lacrimi de rușine.*

*Și nu ești om atunci când vrerea
Mai smulge-o viață de la viață
Și te preface-n sloi de gheață
Care-ți ucide mângâierea.*

*Ești însă om când izbăvirea
Se-ntoarce iar, în zori, la tine
Și-n loc de rău îți face bine
Și-n loc de ură-ți dă iubirea.*

*Nu ești pierdut când vreo ispită
Te-mpinge-n prag de disperare*

*Și-n zarea viselor amare
Îți vezi speranța risipită.*

*Dar ești pierdut atunci când lumea
Te-alungă iar la tine-acasă,
Când remușcările te-apasă
Și-ți dau din nou deșertăciunea.*

*Nu poți fi tu când ziua plină
Se-ntunecă de-nseninare,
Și-n lumea visului răsare
Adâncă noapte din lumină.*

*Ești însă tu atunci când Natul
Îți dă onorurile toate
Și-ți face ziuă-n plină noapte
Iar din Adânc ridică-Naltul.*

*Nu ești erou când vreo furnică
Te laudă și te slăvește,
Nici când cu lauri te primește
Slujbașul tău cel mort de frică.*

*Dar ești erou când uiți de toate
Și lupți cu șarpele minciunii
Ce devorează visul lumii
Din zori de zi în miez de noapte.*

*Nu ești damnat dacă vreodată,
În plină zi ți-ai ucis visul
Nici de-ai fugit cu tot abisul
De gura lumii blestemată.*

*Dar ești damnat de-ți află scuză
Și cauți altuia vreo vină
Din ce a fost, din ce-o să vină,
Căci gândul rău mereu acuză.*

*Nu ești mai demn când răzbunarea
Strivește-n alții demnitatea,
Când pentru hoși ucizi dreptatea
Și-n cei cinstiți cultivi teroarea.*

*Dar poți fi demn de lași iertarea
Să fie iarăși lângă tine,
Și răul să-l prefacă-n bine
Iar în speranță disperarea.*

*Nu ești viteaz când ai putere
Și colții viperelor tale
Ucid pe cei ce-ți stau în cale
Și calci fălos peste durere.*

*Dar ești puternic când puterea
Te face om și-ți dă un nume,
Și-n darul tău de-nțelepciune
Aduci în oameni mângâierea.*

28 iulie 2001

DE-ȚI PASĂ...

*De-ți pasă vreodată de-un om de pe stradă,
Și străzii de-i pasă vreodată de tine,
De știi de durere, de rău, de rușine,
De crezi că prin noapte un orb o să vadă,*

*De ieși înspre ziuă la poarta-nserării,
De morții-nviază să-ți mângâie dorul
Și dorul de-ți seacă de lacrimi izvorul,
Iar vântul te scaldă în vuietul mării,*

*De-ți crește pe frunte din fulgere cerul
Și-n suflet de-ți urcă spre cer uragane,
De-ți bat decibelii ca monștrii-n timpane,
Dar simți în minciună că spui adevărul,*

*De viața-ți atârnă de-un strop de lumină,
Și zarea otrava ți-o toarnă pe gură,
De ești doar o voce ce tace și-ndură
Și speră într-o vreme ce poate-o să vină,*

*De cazi în urcare și urci în cădere
Și drumul te duce departe-n neștire,
De-ți pasă de ură, de crezi în iubire,
De-ți stâmperei durerea cu altă durere,*

*De-aduci la lumină ce altul umbrește
Și-l vindeci pe doctor de boala din tine,
De treci peste toate ca timpul ce vine,*

De scoți la vedere ce viața-ți dosește,

*De-ți rogi mântuirea la cel ce te-njură
Și crezi că prin ură cel rău te iubește,
De cauți în tine ce-n lume-ți lipsește,
De afli că altul ce-ți dă îți și fură,*

*De mergi prin pădure și cauți o stradă
Și-n străzi ponosite găsești o pădure,
De crezi că durerea e darul să-ndure
Și orbul lumina prin noapte-o s-o vadă,*

*Atunci, poate, singur, vei crede-n simțire,
Zăpada-ți va ninge prin tine o zare,
Iar zarea-ți va pune pe frunte o floare
Și floarea-ți va curge prin lacrimi iubire...*

București, 1 decembrie 2001

TULBURARE

*Durerile lumii în inimi se strâng,
Lumina coboară-n havuzuri bizare
Și viața se-neacă în lacrimi amare
Sub geana-nserării din ochii ce plâng.*

*Mă tulbură roua ce crește în zori
Fior ce aprinde în noi brilante,
Șiroaie de doruri ce ard diamante
Și-mi murmur pe buze nectarul de flori.*

*E multă tristețe pe cheul din port,
Și marea suspină-n pescarul din barcă,
Furtuna pe plaje cu valu-l debarcă
Și tulbură ochii rechinului mort*

*Te caut în suflet prin norii ce trec
Și plouă în mine cu fulgere cerul,
Las lumea să creadă că știu adevărul
Și gândul cu tine prin nopți mi-l petrec.*

*Sperarea de-o viață mă cheamă solemn
Și anii adună-n visări inutile
Imagini rupestre, cuvinte subtile
Și o lume ce piere pe limba-i de lemn.*

NIMIC

*Ești mult mai mic când te prefaci prea mic,
Ți-i teamă de destin și viața-i un calvar.
În fiecare vis te-așteaptă un coșmar
Și-n fiecare zi devii tot mai nimic.*

*Rămâi în tine însuși uitat ca-ntr-un azil,
Efortul tău de-o viață-i un lucru în zadar...,
Te simți lovit de soartă, malefic și murdar,
Pustiu, bolnav și singur, prost și inutil.*

*Trăiești în resemnarea celui exilat...
Atâția oameni pier, în ei, din vina lor,
Atâția inutili se nasc, trăiesc și mor,
Visând la împlinirea visului visat.*

*Ești tot mereu sărac în mărginirea grea
Și-ai să depinzi de-acum de cel ce e bogat,
Te vei simți în toate umil și demodat,
Prin haosul ce arde-n fiecare stea.*

*Ți-i teamă de cuvinte, vrei de-acum să taci.
Tăcerea e murire a celui încă viu.
Se lasă noaptea rece, e frig și-i prea târziu...
Nu poți să faci ce n-ai știut nicidecum să faci.*

*Când alții-s foarte mari, tu ești necunoscut,
Ca bobul de nisip e importanța ta,*

*Mărimea se exprimă prin micimea sa,
Un strop de colb murdar când vântul a trecut.*

București, 29 martie 2002

AZI

*Azi, de-amorul cui o vrea să vie,
Soarta mă alungă-n pribegie
Și mă duce-n dorul lelii pe planetă,
Și mă face arogant ca o vedetă*

*Vin acasă ca un pierde vară,
Las de-o parte legile formale
Și mă dau la oala cu sarmale
Ca să-mi stâmpăr foamea planetară*

HAOS

*De vii din depărtare și vrei să-ți fii aproape,
Să te împaci cu tine, când viața te acuză
Și n-ai, pe lumea asta, nici șansă, nici vreo scuză,
Ci doar un șir de rele ce nu te mai încap,*

*De-ajungi la tine-acasă, pe căi ocolitoare,
Și crezi că drumul groazei acum și-aici se-oprește,
Că Domnul (și Norocul) de toate te ferește,
Că s-a sfârșit Calvarul din nopțile amare,*

*De crezi că fericirea o poți găsi la altul,
Că altuia îi pasă de dorul ce te doare
Cum vântului îi pasă de petele din soare
Și-Adâncul totdeauna-i simetric cu Înaltul,*

*De-ți umpli așteptarea cu haosul din tine,
Și-n miez de certitudini îți semeni îndoială,
De fugi de labirinturi și cauți rânduială
Și sperii că-n toate astea-ți va fi și ție bine,*

*Mai ai din nou o șansă să ieși din disperare
Și să te-ntorci la crezul ce arde-adânc în toate
Ca focul mântuirii în suflete secate,
Ca luna timpurie în razele de soare,
Ca dâra de lumină din nopțile polare.*

ȚUICA FIARTĂ DINTR-O SEARĂ

*Țuica fiartă dintr-o seară s-a răcit ca o-ntristare,
Altă țuică stă să fiarbă în ibrice parfumate
Și se zbate pruna-ntrânsa ca iubirile furate
Ca un trup de baiaderă în veștimente monahale.*

*Hai să bem cu sete țuica din ceșcuțe porțelane,
Cugetând la cele sfinte din legendele barbare,
Care zac în peșteri nude ca-n budane vinul tare,
Ca-n fustițele sărace niște coapse bogătane.*

*Dacii nu mai beau poșircă fiindcă-i blestemă Zamolxe,
Le-au furat romanii vinul și ei au creat horinca,
S-o cinstească-n plină iarnă, când le tremură opinca
Și s-o bea ca pe-o agheasmă din șiștare ortodoxe.*

*Fierbeți țuica în arămuri, ca s-o bem pe lună rece,
Să se spânzure pizmașii și să fim cu toți ca unul,
Să trăiască-n libertate țuica, viile și prunul,
Că doar asta ne rămâne, păcătoasa viață trece!*

*25 octombrie 2002
Drobeta Turnu Severin*

PRIMĂVARA

*Soldații, acasă, își scriu bucuria,
E-acum primăvară în inimi de mamă,
Pa tancul din piață a prins o năframă
O fată frumoasă, o miss România.*

*Și pomii-s în floare pe-ntins de livadă,
De paști, bate clopot în vechea cetate,
Revin între oameni credințe uitate
Și-i iarăși speranță în case și-n stradă.*

*Cazărmile-și cheamă-n apelul de seară
Eroi din exiluri, valori din morminte,
Salcâmu-nflorește la fel ca-nainte,
În lume e pace, la noi - primăvară.*

București, martie 1990

MEDITAȚIE

*Și n-ai vrea tu, iubito, din nou să fii fecioară
Și să rămâi gravidă, prin Internet, cu Bush,
Să-i ceri o pensioară în verzișori de pluș
Și să mă naști pe mine a doua mia oară?*

*Și n-ai vrea tu, iubito, să te sfințești la toamnă,
Când ruginește vinul și viața se-năsprește,
Când ți se umflă sânii și fusta se lungește,
Să fii o baiaderă cu iz distins de doamnă?*

*Și n-ai vrea tu, iubito, să-ți pui pe sâni lovele,
Să dai cu pruna-n ochii ce nu mai știi să vadă
Și să te uzi cu ploaia ce nu mai vrea să cadă
Pe frunțile-ostenite de-atâtea gânduri rele?*

*Și n-ai vrea tu, iubito, să te mai arzi o dată
Cu jarul din amorul ce-a fost păscut pe coastă,
Să nu-ți mai zică lumea lunatică și proastă,
Să-ți pui în loc de creier o coapsă asortată?*

*Eu n-am să-ți dau vreodată ce n-ai gândit să-ți iei,
E treaba ta să-ți cauți ce-a mai rămas din tine,
Dar de-ai dori vreodată să te întorci la bine,
Ai să găsești la mine ce n-ai mai vrut să vrei.*

TE ROG, EMINESCU, REVINO-N COPOU!

*O frunză din tei..., un tei dintr-o viață,
Renaște iubirea în verdele crud,
Prin șoapta-nserării, te simt și te-aud
Cum vii, Eminescu, din nopți și din ceață.*

*Ard veacuri în frunze, e liniște-n umblet
Și zaci, Eminescu, murit și uitat.
Mă doare-nserarea de dor și oftat
Și-i singur Copoul sub teiul din suflet.*

*Aș rupe o frunză s-o pun la păstrare,
Să scriu peste verde cu inima mea,
S-o trec în tăcere în inima ta
Să ies peste margini din nopți și uitare.*

*E liniște-adâncă, e noapte-n Copou
Și-i plină iubirea de-o altă iubire,
Și-i mare uimirea de-o altă uimire,
Iar teiul îmi pare mai trist și mai greu.*

*Te simt, vreme multă, puțină-n povești,
Și-mi las pașii singuri să-și caute drum,
Sub teiul iubirii de-atunci și de-acum,
Frumoasă visare ce vii din ce ești.*

*S-au dus toate astea, iar teiul cel nou
O altă iubire încearcă să-nvie,*

*O altă poemă încearcă să scrie...
Te rog, Eminescu, revino-n Copou!*

*Te rog, Eminescu, fii tânăr din nou,
E trist fără tine și mor frunze verzi,
Te rog, Eminescu, revino și vezi
Ce trist e românul când intră-n Copou.*

*Aleile-s goale de golul cel nou
Și visele-s pline de frunze ce mor...
De tine, Luceafăr, mi-i frig și mi-i dor...
Te rog, Eminescu, revino-n Copou!*

*Iași, Copou,
25 septembrie 2002*

UIMIRE

*Copou-i tot verde, același mereu,
Și teiul foșnește din frunza-i bătrână,
Mai bate în piepturi ce-am vrea să rămână
Și-i trist Eminescu-n Luceafărul său.*

*Mi-e dor de o seară suită pe dealuri,
De-un han cu sarmale, de-o clipă frumoasă,
Te rog, Eminescu, revino acasă,
În Iașii aceia purtați peste valuri.*

*Se-adună lumina prin zori în Copou,
Pe-o bancă bătrână-i o tânără fată
Și vântul coboară pe-aleea uitată
O stea ce apune cu Evul cel nou.*

*Mă arde lumina ce vine din noapte,
Iar vântul se zbate prin teiul în floare,
Se-adună prin vreme un dor din uitare,
Te rog, Eminescu, revino-n cetate!*

*E vară-n Moldova și-n suflet e iarnă,
Lipsești din „Junime“ și-i trist fără tine,
Te cheamă ieșenii din șapte coline
Și sună trompetul pe deal, la cazarmă.*

Când totul e altfel și lumea ne-apasă,

*Străin ni-i românul ce-și caut-o pâine,
Iar astăzi înseamnă doar teama de mâine,
Te rog, Eminescu, revino acasă!*

*Acasă la tine, în vechea cetate,
Cu teiul în floare, cu dor și iubire,
Cu harul de-a cerne aceeași uimire
Ce-n gând se gândește, ce-n inimă bate.*

*Te rog, Eminescu, fii tânăr din nou,
Rescrie iubirea pe stropul de rouă,
Și lasă lumina pe streșini să plouă,
Acasă la tine, aici, în Copou.*

*Iași, Copou,
24 mai 2003*

CREZ

*Vreau să mă rog de umbre să văd ce-i de văzut,
Atâția oameni văd ce-n lume doar se vede,
Atâția oameni fac ce nu le vine-a crede
Și cred în acel lucru ce nu e de crezut.*

*Dar am văzut prea multe, orb nu mai știu să fiu
Și nici n-aș vrea vreodată pe alții să-i orbesc,
În ochii plini de zgură nu vreau să mai privesc,
Nici n-am să pot să umplu c-o oază un pustiu.*

*Durăm în noi speranțe, le re-nviem din morți,
Strivim nemărginirea c-o clipă efemeră,
Ne mulțumim c-o coajă de pâine austeră
Și acceptăm să batem ca tâmpii pe la porți.*

*Alegem, pentru țară, vulpoi și cămătari,
Ne vindem orice suflet când ni se cântă-n strună,
Semnăm contract cu dracul în rol de mamă bună
Votăm prostituate pe post de fete mari.*

*Ne-nghesuim la show-uri soioase și confuze
Și ardem ca ciumații în noile slogane...,
O farsă ticăloasă-n guvern și pe ecrane
Ne-mpinge la pieire cu zâmbetul pe buze!*

*N-am, pentru toate astea, vreo frază mai aleasă,
Ci doar un strop de sare ce vreau să-l pun pe-o rană,*

*Să doară vindecarea în lumea cea sărmană,
Să știe tot românul că-i sclav la el acasă.*

*Îl păcălesc aleșii cu fum și cu scânteii,
C-un foc de paie pe-un ruginit afet de tun...
N-aș vrea să crape capra vecinului meu bun,
Mai bine cu o capră decât cu lipsa ei...*

*O iau încet cu bit-ul pe-un info-bulevard
Și îmi creștez în creier o logică perfectă,
O trec apoi la altul, discret, pe o dischetă,
Și tot ce-a fost un crez îl spulber și îl ard.*

*Azi nu mai cred în șansă și nici în crez nu cred,
O lume fără crezuri e-o lume amorțită,
De-mpărăția noastră astăzi ciopârțită
Și de acei ce la ciolane se succed.*

*Românul..., ce-o rămâne, pomană de la alții...
El nu-i decât o slugă în propria lui țară
Ajunsă astăzi de rușine și ocară
Din care se înfruptă, ca iarba rea, bogații.*

BATE VÂNTUL

*Bate vântul, crengile plâng,
Norii-s plini de lacrimi,
Cerul coboară pe valea-ntristată
Împresurat de dealuri.*

*Bate vântul, crengile curg,
În chindiile toamnei uitate
La marginea verii,
Sub soarele-arzător
Al inimii fierbinte.*

*Bate vântul, privirile zac,
În ochii Înțelepciunii primordiale.
Pe costișa prăfuită de-amintiri,
Urcă dorul de-acasă.*

SPERANȚĂ

*Mă-ntorc frânt acasă, cu dorul de ducă,
Îmi caut uncheșii uități în uitare,
Îmi las libertatea la porți de-nchisoare
Și-mi scap de memorii o lume uitucă.*

*Pe coastă, cireșii se scutură-n frunze,
Luminile-s negre de miezul de noapte,
Urechile-s surde prin ploaia de șoapte
Și-mi sting c-o uimire un zâmbet pe buze.*

*Adorm pe-o ulucă din gardul de bine,
Închid toiul nopții în scoici selenare,
M-afum c-o țigară din ierburi barbare
Și-mi pun la răcoare dogoarea din mine.*

*Îmi caut în coarne aroma tăcerii,
Jelesc bucuria pe-un maldăr de lume,
Mi-e somn de o noapte cu vise postume
Când morții mai speră la clipa-nvierii.*

București, 21 mai 2004

ACASĂ LA EMINESCU

*Bătrână-i lumina zdrelită de ani,
Acasă, la tine-i doar ploaie și vânt
Și dor aspru pașii rămași pe pământ
Pe-o stradă uitată-n străvechi Botoșani.*

*Te-aud, Eminescu, poemele-s glas,
Ascult plânsul lumii prin zarea din noi,
O lume damnată-n necaz și-n nevoi,
Reflux al durerii ce-n vieți ne-a rămas.*

*La tine acasă, acuma-i muzeu,
Și vin grupuri-grupuri să vadă ce-ai fost,
Un teatru sunt toate, un bâlci fără rost,
Nu-i mort Eminescu, ci spiritul său.*

*Așa spun azi unii, cu suflet de stei...
Cu glasul rușinii ei neagă-un simbol,
Și urcă pe-un soclu etern lor gol
Ce umple paharul cu vidul din ei.*

*Botoșani,
26 septembrie 2002*

VOIAJORUL

*Pe un pervaz se-așază-un porumbel,
Îi pun mereu aici fărâmituri de pâine,
Sperând c-o să revină, poate, mâine,
Să-mi bată-n geam ca să nu uit de el.*

*Își ciugulește hrana în tăcere
Atent la ce se-ntâmplă-n jur, la toate,
Grăbită să-ghită cojile uscate,
Ne-ncrezător în vânt și-n adiere.*

*Mă uit prin geam, zâmbind, la porumbel,
El mă privește cald și-ncrezător;
E proaspăt ca o pâine de cuptor
Și poartă, pe un deget, un inel.*

*Îmi lasă-un găinaț, când își ia zborul,
Pe locul unde-a fost un colț de pâine
Să-i pregătesc pervazul pentru mâine,
Ca să se-ntoarcă, iarăși, voiajorul.*

GÂND

*N-aș vrea să fiu cu tine, când tu ai să-mi lipsești,
Dar nici nu pot aici și-acum absent să fiu,
În viața mea mai curge-adânc un crez pustiu
Și-un Everest se zbate-n tot ce-mi ești.*

*N-aș vrea să fiu cu mine, când eu am să-mi lipsesc,
Doar tu aș vrea s-ajungi acolo când te chem,
Un colț de gând uitat pe-o zare de îndemn
Și-ndemn pe-o zare-n spațiul omenesc.*

*N-aș vrea să zbor, când tot mai pot să mă târăsc,
Am aripi transformate-n aripioare
Și-un suflet care-mi zace la picioare
Ca visul ce-n teroare-l izbândesc.*

*N-aș vrea s-ajung la tine, când tu vei fi plecat
Și nici la mine-acasă n-am s-ajung,
Mi-e greu din mine singur să m-alung
Și-un altul Eu cu mine să-l împart.*

*Dar de-ai să fii acolo când eu voi fi venit
Și ai s-aștepți ca-n zori să fiu din nou plecat,
Să știi că n-am să uit ce nu e de uitat
Și n-am să mor când tot voi fi murit.*

CĂUTARE

*Din nou aud ce-aud de-atâta vreme
Și văd ce văd, de când mai am vedere,
Furtuna transformată-n adiere
Și-un colț de gând ce zace-ntrre dileme.*

*Aștept ce-aștept prin ani de așteptare,
În negăsiri îmi caut căutarea
Și-mi rabd cu nerăbdare nerăbdarea
Umbrit de-aceleași umbre ancestrale.*

*Resimt ce simt când nu-mi mai simt simțirea,
Mai tare decât viața-mi este gândul,
Mai tare decât cerul mi-i pământul
Și crezul mi-i mai aspru ca uimirea.*

*Gândesc ce gându-și caută-n gândire:
O lume peste margini trecătoare,
O zare ce se trece-n altă zare,
Iubirea care-și caută iubire.*

CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE

*Cea mai frumoasă femeie în noi se ivește,
Femeile-s toate frumoase ca focul
Și tari ca speranța ce-aduce norocul:
Cea mai frumoasă femeie nu-i doar o poveste.*

*Cea mai frumoasă femeie e doar o simțire,
Candoare de-o clipă și gânduri de-o viață,
Sau floare de piatră ce crește prin gheață,
Fior ce renaște în orice privire.*

*Cea mai frumoasă femeie-i mereu lângă tine,
Te ține de mână, te-nvață iubirea
Și-ți dă, prin iluzii, mereu fericirea;
Cea mai frumoasă femeie nu pleacă, ci vine.*

*Cea mai frumoasă femeie nu-i cea cu renume,
Renumele vine, renumele pleacă,
Pe lume sunt toate făcute să treacă;
Femeia-i frumoasă atunci când rămâne.*

*Cea mai frumoasă femeie e doar o idee
Ce crește în viață o umbră și-o floare
Și-aprinde în noapte o rază de soare:
Cea mai frumoasă femeie e-n orice femeie.*

LA CAPĂTUL LUMII

*Îmi caut căldura-n castele de gheață,
Pe streșini se-adună, în ierni, diamante,
Pe trupuri respiră candori fulminante
În dansuri nebune pe-o dungă de viață.*

*La capătul lumii, când tot se sfârșește,
Începe calvarul din noi începuturi
Și zăngăne săbii pe-o zare de scuturi
În lupta cu umbra ce-n nopți se umbrește.*

*Bat clopote surde-n clopotnițe sparte
Și toaca se umple cu doruri amare,
Coboară lumina-n adâncuri solare
Și soarele curge-n ecouri de moarte.*

*Îmi caut iubirea pierdută-n iubire
Ghețarii se-adună pe munți de căldură,
Pământul din oameni pe toate le-ndură,
Iar viața se trece-n aceeași murire.*

*La capătul lumii, uităm de uitare,
Tot ce azi îngheață, mâine se topește,
Se dărâmă-n zori ce-n noapte se zidește
Și tot ce răsare trăiește și moare.*

FINAL

*Mâine, poate, vom uita ce nu-nvățasem ieri,
Dar astăzi știm ce fi-vom, poate, mâine,
Când lupul fioros devine câine
Și nu-și mai află locul nicăieri.*

*Sau, poate, mâine vom fi morți de-atâta viață,
Ca să premergem teferi peste vreme,
Cu inima-nțesată de poeme
Ca ghemu-n răsucirile de ață.*

*Ne-om cumiști de-atâtea gânduri rele,
Ieșiți din amneziile-ntomnate
Și-mpătimiți de verile-nsetate
De ploaia strălucirilor din stele.*

*Și vom cădea la poartă-n amorțire
În ierburi sucombate-n uscăciune,
Cu șerpi înveninați de-nțelepciune,
Imuni la-ncătușare și iubire.*

FUM

*Se risipește-n noi același fum
Și ard aceleași focuri în tăceri
Ce fac din nopți de chinuri mângâieri
Și din gunoaie lacrimi de parfum.*

*Se zbat în Univers aceiași sori
Care aprind în oameni și în lumi
Speranțe-n vremuri bune și-n minuni
Și fac din noi doar simpli muritori.*

*Și chiar de-ar fi să paștem nemuriri
Și să trăim în iesle, printre sfinți,
Tot ne-am ieși, ca oamenii, din minți
Și ne-am urî, visând la fericiri.*

*Dar fumul umple golul dintre noi,
Ne prinde-n suflet dorul de tăciuni
Și teama de-adevăruri și minciuni,
Blesteme de păcate și nevoi.*

*Și, osteniți, pe-o margine de drum,
Cădem uscați, ca frunzele din pom
Și ne-amăgim cu dragostea de om
Ce-nalță-n noi zidirile de fum.*